

SUBJEKT

Patrik Svoboda

Patrik Svoboda

Subjekt

*Mé rodině.
Není to se mnou vždy jednoduché.*

*Možná je tento svět jen další planetou
pekla.*

Aldous Huxley

Oheň a led

1

Oslepující bílé světlo si pomalu razilo cestu skrze téměř zavřená oční víčka. První slzy čekaly na svou příležitost opustit koutky a vydat se na cestu po lidské tváři. Suché rty volaly po vodě, plnovous zase po holicí pění a žiletce. Muž ležící na lůžku stojícím uprostřed místnosti se právě probouzel. Neposedné slané kapky sklouzly po jeho tvářích, když konečně otevřel oči. Jasně světlo do nich bilo všemi svými silami, oslepovalo ho, stávalo se nesnesitelným, až ho nakonec donutilo otočit hlavu do strany.

Kde to jsem?

Palčivá bolest hlavy o sobě dala vědět, jakmile se pokusil posadit. Bolestí zavřel oči a klesl zpět na postel. Myšlenky začaly vířit jeho hlavou jako barevné listí v podzimním větru.

Kde to jsem? Proč si nevzpomínám? Proč si sakra nepamatuju?!

Přemohl bolest hlavy, zatnul břišní svaly a posadil se. Prsty obou rukou si otřel oči od slz, aby se mohl rozhlédnout. Byl oděný do modrého kompletu z bezprašné textilie s krátkým rukávem a ležel na nemocničním lůžku – posteli na kolečkách s matrací zahalenou do zeleného nemocničního potahu. Kolem pravého zápěstí měl ovinutou červenou, vinylovou identifikační

pásku, na které po bližším prozkoumání nenašel nic, jen písmena a čísla.

SBJKT - 02. Písmena, čísla. Co znamenají? Kde to ksakru jsem? Kdo jsem?

Stále nové a nové otázky bez jediné odpovědi. Kromě světel, podobných těm na operačních sálech v nemocnicích, osvětlujících postel byla celá místnost ponořená do temnoty. Muž díky tomu nedokázal odhadnout, jak velká místnost ve skutečnosti je. Posunul se na lůžku, svěsil z něj nohy, zapřel se rukama, sesedl z postele a stanul na podlaze. Chlad od studeného betonu projel celým jeho tělem, od bosých nohou až po konečky prstů na rukou. Kolena ho pálila, jako by nepocítila žádnou zátěž dlouhé měsíce a po celých zádech se mu rozlila husí kůže. Zatřepal oběma rukama, aby zmírnil mravenčení, ustoupil o pár kroků dál od světel, aby ho tolik neoslepovala a znovu se rozhlédl po místnosti.

Když vystoupil z přímého světla, viděl celý prostor o poznání jasněji. Celá místnost byla až na osvětlené lůžko prázdná. Přímo naproti němu bylo velké, podlouhlé okno a místnost za ním byla stejně temná, jako ta, ve které stál. Po pravé straně, hned vedle tohoto přibližně tři metry širokého okna stály zahaleny v temnotě dveře s jedním úzkým okénkem uprostřed.

Je načase pokusit se najít odpovědi na všechny otázky, proběhlo muži hlavou a pomalu se rozešel ke dveřím. V kolenou ho při prvních krocích několikrát silně píchlo, chodidla měl od studené země jako kusy ledu a hlavu stále plnou otázek, kterých bylo s každým krokem více.

Je tu někdo? Všude je taková tma a ticho. Sakra, musím si vzpomenout. Proč se mi nic nevybavuje? Nic, ani mé jméno. Jak se kurva jmenuju?!

Zarostlý muž začal panikařit. Myšlenky se mu slévaly a zase rozlávaly do všech směrů, dveře před ním mu naháněly strach, ale zároveň do nich vkládal naději. Naději, že se za nimi dozví odpovědi na všechny otázky, které se mu honí hlavou. Odpovědi na to, kde je a co je vlastně zač.

Pevně sevřel kliku válcového tvaru. Po hmatu odhadoval, že byla z nerez, hladká a studená. Sevřel ji tak silně, až klouby na jeho kostnaté ruce zbělaly, zhluboka se nadechl a otevřel. Dveřní panty tiše vykonávaly svou práci a samotné dveře nepůsobily téměř žádný odpor. První příjemná věc od probuzení, oddechl si muž a vstoupil do dveří.

Přímo před sebou uviděl několik metrů dlouhou chodbu, osvětlenou pouze několika nouzovými světly u stropu, která zdaleka nevydávala tolik světla, aby dokázala pokrýt celý prostor. Nalevo, přímo vedle něj se tyčily další dveře, nejspíše vedly do temné místnosti za oknem, které předtím viděl. Leží odpovědi na jeho otázky, nebo alespoň na některou z nich právě za těmito dveřmi? Bez jakéhokoli otálení vzal za kliku a dveře otevřel. Byl si jistý, že pokud chce odpovědi nalézt, musí vstoupit a zároveň trochu naivně doufal, že hned za prvními dveřmi něco zjistí.

Místnost nebyla ani zdaleka tak velká, jako ta, ve které se před pár minutami probudil. Stejně jako ona však byla potměšilá a naprosto bez života. Muž zašmátral rukou na stěně vedle dveří, aby našel vypínač světel. Když ho stiskl, trhl sebou leknutím, protože jedna ze dvou zářivek ihned po rozsvícení s hlasitým praskotem zhasla.

Jediná zářivka, která zůstala svítit, zdaleka nevydala tolik světla, kolik bylo potřeba, takže celá místnost byla zahalena do šera. Všiml si regálu s papírovými krabicemi u stěny a malého kanape v rohu, způli ukryté ve stínu. Přímo před oknem, skrz které bylo vidět na onu vedlejší místnost, stály vedle sebe seřazené čtyři počítačové monitory. Žádný z nich nesvítit jinou barvou, než sytě černou. Dlouhé minuty se marně pokoušel probudit počítače k životu, ale nakonec byl nucen svou snahu vzdát.

Na stole přímo před jedním z nich ležela nažloutlá složka s červeně vytištěnými písmeny a čísly *SBJKT - 02* ve spodním rohu desek. *SBJKT*, ta samá písmena, jako na jeho zápěstí zažehla v muži plamínek naděje. Dychtivě ji popadl a rychle otevřel, aby se podíval na první stránku. Kromě stejných identifikačních iniciál, jako na deskách složky nebylo na první stránce vůbec nic. Muž křečovitě otočil první stránku v naději, že se na druhé dozví více. Celou složku musel nadzvednout blíže ke svým očím, aby malá písmenka dokázal ve spoře osvětlené místnosti přečíst.

SBJKT - 02
Vasilij Adamov
Virus I.R.E v krevním oběhu potvrzen
Probíhá nepřetržité pozorování

Dr. Ivanov

Vasilij Adamov. Skutečně se takhle jmenuju?

Všechna kolečka v jeho hlavě pracovala na plné obrátky. Jak je sakra možné, že mu jméno Vasilij Adamov vůbec nic neříká? A jak je možné, že absolutně neví, kde je?

Mužem projel vztek. Složku držící v rukou na okrajích lehce pomuchlal, jak sevřel pěsti a snažil se odolat pokušení s ní hodit kamsi do temného rohu místnosti. *Ne*, vydechl a donutil sám sebe povolit sevření a uklidnit se. Zavřel složku a ještě jednou zkontroloval, zda se čísla na jejích deskách shodují s čísly na jeho identifikačním náramku. Byla opravdu totožná.

„Takže Vasilij Adamov,“ promluvil muž a jeho hlas se v tom hrobovém tichu, které vládlo v místnosti, rozléhal. „No, tak dobře, co tu máme dál?“ Pokračoval v samomluvě. Svůj vlastní hlas přímo nepoznával, ale v hloubi duše cítil, že je mu povědomý.

„Virus I.R.E.“ *Co znamená I.R.E? Proč to mám v krvi?* Znovu otevřel složku a prolístoval zbylé stránky v naději, že tato tři písmena ještě někde najde, ale nestalo se tak. Vlastně neměl nejmenší ponětí, co stojí na všech ostatních stránkách v celé složce. Šlo o složité matematické vzorce s tužkou dopsanými poznámkami, na další stránce pak barevný graf s cizími slovy, kterým Vasilij vůbec nerozuměl, další stránka patřila opět výpočtům a takhle to šlo dál a dál, dokud neprolístoval úplně celou složku.

Znechuceně složku pohodil zpět na stůl, zalomil ruce v bok a hlasitě si povzdechl. Kromě jména, které, jak se domníval, bylo jeho, na něj celá složka působila jako španělská vesnice. Doufal, že se dozví daleko víc, než jen jméno Vasilij a znepokojující zprávu, že jeho tělem pravděpodobně koluje neznámý, možná dokonce nebezpečný virus. Smířeně zakroutil skloněnou hlavou, zavřel oči a snažil se uspořádat si myšlenky. Vzbudil se netuše, kdo je a kde je, ve složce v liduprázdné a temné míst-

nosti se dočetl, že se jmenuje Vasilij Adamov, že jeho tělem jako jed koluje jemu neznámý virus a také je vystaven nepřetržitému pozorování.

„Nepřetržitě,“ vyhrkl Vasilij. Trhl sebou, jako by do jeho těla uhodil blesk, otevřel oči a znovu se začal rozhlížet po spoře osvětlené místnosti. Oči, čočky, kamery, lidské bytosti, cokoli, co by mohlo zajistit jeho nepřetržitě sledování. Pečlivě prohlédl celou místnost a poté i prostor, ve které se probudil. Nic, ani náznak jakékoli kamery, nebo známek života. Jen on, osamělý muž na neznámém místě. Loudavým krokem se svěřenými rameny vyšel z místnosti s lůžkem zpět na chodbu. „Haló!“ vykřikl Vasilij do temné chodby. „Haló, je tu někdo?“ Odpovědí mu byla pouze ozvěna jeho hlasu šířící se chodbou a následné ticho.

Bosé nohy měl ledové od podlahy, v žaludku mu začalo kručet. Rukou přejel po své podrážděné tváři, hustý plnovous, který tvář zdobil, ho překvapil. Jak dlouho je zde? Jak dlouho spal? Den? Týdny? Měsíce? Žaludek se hlásil o slovo, jako by nejedl celé roky.

Vasilij se nemusel dlouho rozmýšlet, aby přemluvil své studené nohy vykročit do chodby před sebou a hledat něco k snědku společně s botami a dalším oblečením. Několik metrů dlouhá temná chodba končila křižovatkou. Skvěle, pomyslel si Vasilij. Pevnědoufal, že na žádné rozcestí nenarazí, přesto v hloubi duševněděl, že sepřesnětak stane. Jako v životě, i chodby tohoto komplexubudousamá křižovatkaa před každou z nich bude čekat rozhodnutí. Rozhodnutí, kterým směrem se vydá. Rozhodnutí, díky kterému zažene svůj hlad nalezením nějakých potravin, nebo bude dál bloudit v temných a studených chodbách. Volba je jednoduchá, vpravo, či vlevo?

„Je tu někdo?“ zvolal znovu v naději, že tentokrát mu někdo odpoví, ale nestalo se tak. Vasilij stál uprostřed rozcestí chodeb a střídavě otáčel svou hlavu oběma směry. Snažil se přemýšlet, dát své volbě nějaký logický důvod, ale nakonec se rozhodl spontánně a bez jakéhokoli důvodu odbočil doprava.

První kroky byly plné nejistoty a Vasilijova sebedůvěra byla ta tam. Možná se rozhodl špatně, možná právě vykročil špatným směrem a čeká ho dlouhá cesta chodbami bez cíle. Vrábí se? Dojde zpět na křižovatku a vydá se jiným směrem? Ne, neo- točí se a bude pokračovat. Stále je tu padesátiprocentní šance, že právě tento směr je ten správný. S každým nejistým krokem přesvědčoval sám sebe, že se rozhodl správně, i když správnost svého rozhodnutí zatím nemohl nijak potvrdit. Doufal, že najde nějakou jídelnu, místnost plnou jídla, nebo alespoň nějakou malou spižírnu, nebo sklad potravin.

Po pár metrech temnou chodbou ho však místo jídla čekalo zklamání v podobě další křižovatky. Opět stál na rozcestí a s povzdechnutím se rozhlédl do obou stran. Bez většího roz- myšlení se tentokrát vydal doleva. Neměl sílu přemýšlet, byl hladový a jeho tělem otrásala zima. Jediné, podle čeho se doká- zal rozhodnout, byl fakt, že na prvním rozcestí se vydal doprava a čekala na něj pouze další křižovatka. Třeba bude mít při další změně směru větší štěstí.

Každý kousek jeho těla a hlavně jeho žaludek v to doufal. Cesta se mu zdála nekonečná. Chodba, ve které právě kráčel, vypadala úplně stejně jako ta předchozí, stejně spoře osvětlená, stejně chladná, dokonce se mu zdálo, že i stejně dlouhá. Marně hledal dveře, do kterých by mohl vklouznout a utéct z labyrintu symetrických chodeb. Vlastně neviděl žádné dveře, jen stěny táhnoucí se pořád dál a dál do temnoty.

„Haló, je tu někdo?“ zvolal do tmy. Naděje, že se někdo ozve, ho pomalu opouštěla a střídala ji beznaděj. Ta se výrazněji přihlásila o slovo s další blížící se křížovatkou. Vasilijovi začínala docházet trpělivost.

K beznaději se přidal hněv. „Sakra, co je tohle za místo?“ pronesl našťavaným hlasem do sítě chodeb. Stál opět proti zdi a znovu se smířeně rozhlížel do stran. Když už natočil své tělo doprava a byl rozhodnutý rozejít se právě tímto směrem, zastavilo ho hlasité zapištění. Vasilij se lekl. Jeho tělo zaplavila vlna strachu a čelo se okamžitě orosilo. Další zapištění a sotva slyšitelný dupot.

„Je tady někdo?“ Ohlédl se za sebe, ale neviděl nic, než prázdnou chodbu. Dupot sílil, stále však byl jemný a na člověka až moc tichý. Opětovný pískot donutil Vasilije otočit se a pečlivěji se rozhlédnout. Neubráníl se úsměvu, když uviděl tvora, který vydával onen pískavý zvuk. Byla to krysa. Podél stěny cupitala směrem, kterým se chtěl Vasilij vydat. „Tak to ty jsi mě tak vylekala,“ sdělil zvířeti, které se na krátký okamžik zastavilo, nervózně se rozhlédlo po okolí a znovu se vydalo na cestu.

Vasilij si otřel pot z čela, pocítil úlevu a jeho nálada se zlepšila. Beze slova následoval krysu v její cestě kamsi do neznáma. Vždy pod světlem se zvíře na vteřinu zastavilo, aby se následně zase rozešlo podél stěny dál. Vasilij sledoval hlodavce a plíživým krokem ho následoval. Kam asi míří? Kam ho doveče? Není to bláznivé, hnát se za hlodavcem? Než stačil přesvědčit sám sebe, že právě dělá hloupost, krysa hbitě odbočila za roh a protáhla se pod dveřmi, do kterých Vasilij málem narazil. Sledoval, jak krysí ocásek ve vteřině zmizel pod dveřmi. Na vteřinu ho zasáhlo zklamání, než si uvědomil, kde stojí.

Narovnal se a zamrkal, aby se ujistil, že ho jen nešálí zrak. Nešálil, Vasilij stál před bílými dveřmi, bez jakéhokoli značení, žádná cedulka, žádný nápis, žádné okýnko, kterým by se dalo podívat dovnitř.

Stál přede dveřmi a děkoval Bohu, že se rozhodl sledovat malého hlodavce na jeho cestě chodbami za cílem, který nejspíše ležel právě za těmito dveřmi. Dychtivě vzal za kliku, dveře se však neotevřely.

„To ne, ne, ne, ne!“ zvyšoval Vasilij hlas a stále zoufaleji tahal za kliku, ale marně. Dveře byly zamčené. Vasilij kliku pustil a ruce spojil za hlavou. Naštvaně vydechl a zatnul zuby. *Co teď?*

Přece tady ty dveře nemůže nechat jen tak, co když se za nimi skrývá něco k snědku? Ta krysa tam mířila možná proto, že je také hladová. Začal přecházet před dveřmi sem a tam, nespouštěl z nich oči a snažil se přemýšlet. Panika ho ovládla ve vteřině. Znovu se vrhl na kliku a silou ji mačkal směrem dolů. Když nepovolila, párkrát do dveří zabušil pěstí, a nakonec do nich bosou nohou silně kopl. *Hrubá síla nic nevyřeší*, napadlo ho a přestal do dveří bušit.

Opřený o protější stěnu s rukama v bok a hlavou skloněnou vydechoval hněv ze svých útroch. Pohlédl nahoru ke stropu, kde nažloutlé světlo přímo nad dveřmi několikrát zablikalo, pak pohlédl přímo před sebe a nemohl uvěřit svým očím. Dveře byly dokořán. Hrubá síla tentokrát přeci jen pomohla. Jak v jeho těle postupně klesala hladina adrenalinu, začal intenzivněji cítit bolest v noze, kterou dveře vykopl. *Zmrzlá a teď ještě bolavá*, pomyslel si Vasilij a snažil se bolest ignorovat. Z místnosti před ním k němu dolehla ozvěna krysího pískání, která ho donutila vejít.

Nouzové světlo uvnitř místnosti přímo nad dveřmi osvětlovalo jen malou část jinak úplně temné místnosti, ale Vasilijovi tohle světlo stačilo. Viděl, co potřeboval a co mu vhánělo úsměv do tváře. Celý prostor byl zastavěný kovovými regály plnými konzerv. Vasilij zbrkle přistoupil k nejbližšímu z nich, popadl jednu z konzerv, aby se ujistil, že vidí opravdu to, co vidí. Z konzervy na něj mrkal obrázek čerstvých a šťavnatých broskví.

„Dobrou chuť, Vasiliji,“ promluvil sám k sobě. Na jméno si stále ještě zvykal. Hladově se pustil do otevírání konzervy, krysí pískání odněkud ze zadní části místnosti téměř nevnímal. Dokonce zapomněl i na zimu, která prostupovala jeho tělem a na mrznoucí bosé nohy. Momentálně mu šlo jen o jediné, dostat se do konzervy a ukojit svůj hlad.

„Au!“ zasyčel ve chvíli, kdy první malé kapky krve tiše dopadly na studenou zem. Vasilij zakroutil hlavou nad svou nešikovností. Jak zbrkle a hladově otevíral konzervu, řízl se do prostředníčku o ostrou hranu uzávěru plechovky.

Přisál se na prst rty a vysával tekoucí krev. Typická chuť rudé tekutiny zaplavila jeho ústa a probudila jeho chuťové buňky na jazyku. Jen spěšně se rozhlédl, jestli někde nezahlédne lékárníčku připevněnou na zdi, a když tmou rozšířené zorničky žádnou nezahlédly, znovu se vrhl na konzervu. Poraněný prostředníček chytře nezapojoval do práce.

Konečně, konzerva byla otevřená. Nedočkavě ponořil ruku dovnitř, vytáhl půlku broskve a zakousl se do ní. Sladká chuť ho dostávala do transu. První sousto si vychutnával, přežvykoval a užíval si chuť konzervovaného ovoce. Když polkl, nezabránil svým rtům v úsměvu. Pohlédl směrem nahoru, jako by tím děkoval Bohu a pak se znovu dal do jídla.

První konzerva byla ta tam během pár minut a druhá čekala na své spasení. Když popadl onu druhou, sesunul se s ní k zemi, posadil se a dal se znovu do jídla. V žaludku už mu nekručelo, cítil, jak pocit hladu opouští jeho tělo. Přestože znal svou situaci, cítil se spokojeně. Z temného koutu Vasilije tiše a hladově pozorovala krysa, která ho dovedla do skladu s jídlem.

Hlodavec zvědavě popošel blíže, stále však zůstával v temnotě. Pouze jeho černá očka se leskla v mírném světle nouzového osvětlení. Zvíře přicupitalo ještě blíže a s hlasitým zapištěním vylekalo Vasilije, který sebou sedící na zemi trhl.

Polkl sousto a rozhlédl se po podlaze.

Uviděl hnědé klubko chlupů, krysu, na kterou pro samé jídlo téměř zapomněl. Hlavou se mu prohnala myšlenka, že krysu odežene a za normálních okolností by to jistě udělal. Tahle situace však byla jiná a on věděl, že je chlupatému hlodavci vlastně vděčný. Kdoví, jak dlouho by bez něj sklad potravin hledal.

„Dáš si taky?“ promluvil na krysu jako na přítele a položil malý kousek konzervované broskve na zem přímo před sebe. Stáhl ruku zpět, snažil se nedělat žádné rychlé pohyby ani hluk, aby zvíře nevyplašil. Jen tiše seděl a pozoroval svého, nejistě se přibližujícího, nového přítele. Místo k broskvi však hlodavec mířil poněkud jiným směrem, a to přímo ke kapkám krve z Vasilijova prstu.

Sedící Vasilij nechápavě sledoval krysu. *Copak není ten mrňous hladový? Nebo mu snad nechutnají broskve?* Vasilij se v ten moment cítil jako blázen. Seděl na podlaze v neznámé budově a přemítal nad stravovacími návyky hlodavců.

Krysa se stále blížila k rudým kapkám na podlaze. Prošla přímo kolem broskve bez povšimnutí a svá malinká černá očka nespouštěla z kapiček červené tekutiny. Vasilij pocítil nejistotu

z chování zvířete. Na přemýšlení mu však nezbylo tolik času, kolik by potřeboval.

Sotva hlodavec smočil svůj čumák v krvi, celým jeho tělem projelo rychle za sebou množství křečí. Vasilij sebou trhl leknutím a s hrůzou v očích pozoroval bezmocné zvíře svíjející se v křečích na podlaze. Krysa hlasitě pištěla bolestí, a když jí křeče konečně dovolily se pohnout, bleskurychle se otočila a zmizela v temných útrokách skladu.

2

„Tak jo, připravte se, výsadek za dvě minuty,“ zaburácel hluboký hlas do palubního rádia a s hlasitým praskáním se opět odmlčel. Jako na povel se všichni přítomní, oblečení do maskovaných věcí typických pro francouzskou armádu, zvedli a začali připravovat svou výstroj. Všichni, včetně Nathalie Lefeuvreové.

Žena s dlouhými hnědými vlasy, která byla o hlavu menší, než všichni muži kolem, oblečená do zimní vojenské bundy, pečlivě kontrolovala každý kousek výbavy. Znovu rozepnula svůj batoh zahalený do kamuflovaných barev a kontrolovala jeho obsah tak, jak to dělala od doby, co nastoupila společně s celým týmem do letadla. Prohrabávala se v útrobách batohu a v duchu přesvědčovala sama sebe, že nic nechybí.

Energetické tyčinky, velká baterka společně s náhradními bateriemi, přenosná lékárnička a vše ostatní bylo na svém místě. Sama pro sebe souhlasně pokývala hlavou, zatáhla za zip, posadila se na své místo a zapnula bezpečnostní pásy. Právě včas.

Letadlo začalo klesat, pilot zpomaloval, aby mohl bezpečně přistát. O necelou minutu později se zvenčí ozvalo tlumené zahvízdání podvozku při prvním dotyku s letištní plochou. Letoun ještě dlouhé vteřiny roloval po přistávací dráze, než konečně zastavil. Vypínající se motory postupně utichaly, dokud nezavládlo ticho. Poslední vteřiny klidu před výsadečným šilenstvím, které právě začalo.

Všichni vojáci hlasitě odepínali své pásy a jako jeden muž spěchali dolů do nákladového prostoru. Nathalie rychlými po-

hyby přehodila svůj batoh přes obě ramena a vyběhla za svými kolegy.

Dýchaje na záda Jean-Pierre Duboasovi doběhla do nákladového prostoru letadla. Výsadková rampa již byla otevřená a téměř celý její tým s nabitými zbraněmi zajišťoval prostor v okolí letadla. Nathalie stála uvnitř stroje a sledovala souhru výsadkového týmu při své práci.

Doslova nadskočila leknutím, když Cameron Fisher společně s Olivierem Vincentem jednohlasně nastartovali Šakaly. Dva speciálně upravené obrněné šestikolové transportéry VAB francouzské výroby představovaly dopravu a zároveň ochranu na této misi.

Oba Šakalové vyjely po výsadkové rampě z letadla a Nathalie vyšla po svých hned za nimi. Všudypřítomný sníh ji téměř oslepil, musela přivřít oči, aby si zvykla na množství světla, které bylo oproti potmělému vnitřku letadla obrovské.

Celé Rusko zužovala krutá zima, město Novosibirsk a ani letiště Yeltsovka, kde francouzské vojenské letadlo právě přistálo, nebylo výjimkou. Nathalie ponořila podrážky svých bot do sněhového poprašku na přistávací ploše. Zmrzlý sníh zapraskal a ledový vítr zasáhl její tvář. Zabořila bradu do zimní bundy a svýma, stále přivřenýma, hnědýma očima pozorovala okolí. Tým mezitím vizuálně zabezpečil okolí letadla a shromáždil se u Šakala 1. Nathalie se ještě více zachumlala do své teplé vojenské bundy a rozešla se stejným směrem. Sníh pod jejíma nohama praskal a ledový vítr jí zlověstně svištěl kolem uší. Cameron společně s Olivierem vypnuli motory obou transportérů a malými dvířky vylezli ven, aby také slyšeli nejnovější rozkazy.

Seržant James Hart již stál před Šakalem 1 ve svém černém baretu a s kubánským doutníkem v ústech. Vypadal, jako by mu

ledový vzduch ošleháváje jeho tvář vůbec nevadil. Kamenná tvář zářila charismatem, které působilo na všechny členy mise, včetně Nathalie.

„Takže bando, jsme tady,“ promluvil konečně seržant. Jeho chraplavý a hluboký hlas podtrhával Nathaliino přesvědčení, že by seržant měl svou vášeň pro kvalitní doutníky omezit. Byl to ale každým coulem tvrdohlavý Američan a jen se před ním zmiňovat o škodlivosti kouření ho pohoršovalo.

Seržant se podíval na hodinky. „Teď je přesně 15:32 a v téhle díře strávíme podle plánu tři dny. Naším prvním cílem je ubytování. Všichni ke mně!“ Rozkázal a všichni do jednoho se shromáždili v těsné blízkosti seržanta, pouze Nathalie zůstala stát krok za nimi.

Hart rozepl svou bundu, z vnitřní kapsy vyndal složenou mapu města Novosibirsk zalitou do ochranné slídy, otočil se k transportéru a rozložil ji na něj. Znovu se podíval na své hodinky, pak vzhlédl k zatažené obloze, kde nad jejich hlavami pluly zlověstné mraky snad všech odstínů šedé, potáhl z doutníku a začal mluvit: „Setmí se tak za tři až čtyři hodiny. Dnes už nebudeme vymejšlet nesmysly a pojedeme podle plánu,“ řekl s doutníkem v puse a ukázal prstem na mapu kousek od letiště.

„Tenhle kostel je náš první cíl. Odsud je to pět kilometrů, tak sebou pohneme. Zajistíme kostel a dáme si teplou večeři, mám už pěkný hlad. Rozchod!“ Zavelel a celý tým se rozdělil na dvě tlupy mířící k transportérům. Každý znal své místo, nikdo nezůstal stát a všichni přesně věděli, co dělat.

Cameron Fisher se ztratil ve dvířkách VAB s označením Šakal 1, hbitě za sebou zabouchl a nastartoval. Vznětový šestiválec mocně zaburácel a poté přešel do plynulého vrčení. Šakal 2

nastartoval pár sekund po něm. Nathalie se zařadila do fronty u zadních dveří Šakala 2 přímo za bratry Fournierovy – Damiena a Pierra. Podle seržanta byli oba dva jen „zobáci“, jak říkal dobrovolníkům, kteří se přihlásili do vojenské služby až po vypuknutí epidemie.

Virus I.R.E se šířil závratnou rychlostí napříč celým světem, a tak armáda přijala každého, kdo dovedl vystřelit. Damien i Pierre to uměli. Vyrostli na rodinném statku a střelba ze vzduchovky byla jejich zábavou už od šesti let.

Jean-Pierre Dubois stojící před nimi otevřel zadní dveře transportéru a vklouzl dovnitř. Fournierovi a pak i Nathalie hned za ním. Sotva za sebou dveře zavřeli, Šakal 2 se rozjel. Jemně kolébavá jízda naznačovala, že se transportéry stále ještě pohybují po letištní dráze. Po pár vteřinách sebou transportér silně škubl, až všichni jeho pasažéři nadskočili, poté Olivier zastavil. Nathalie hádala, že oba stroje opustily ranvej a vyjely na travnatou, nyní zasněženou plochu, kterou si pamatovala z map, které jim Hart ukazoval, ale proč Olivier zastavil, nevěděla.

Hučení zvenčí sílilo, zatímco uvnitř transportéru bylo ticho. Všichni do jednoho napjatě poslouchali, nikdo se neodvážil promluvit. Hluk sílil, přibližoval se, pak se přehoupl přes střechy obou Šakalů.

„Tak a jsme v tom sami,“ pronesl Olivier s mírně ironickým úsměvem. Právě tento úsměv donutil Jean-Pierra vstát a podívat se z předního okýnka řidiče ven. Šedý ocas letadla Airbus A400M se od nich ve vzduchu vzdaloval. Osmdesátitunový „drobeček“ ladně stoupal do výšin, až se nakonec ztratil v oblacích. Pilot odvedl svou práci, vysadil celý tým a znovu se vrátí až za tři dny podle plánu.

Jean-Pierre se poněkud sklesle posadil. Došlo mu, že od teď jsou vydáni na milost i nemilost sibiřské zimě a všem nástrahám, které na ně ve městě Novosibirsk a jeho okolí čekaly.

„Tak fajn, ptáček je pryč. Pokračujeme,“ zachroptěl hlas seržanta Harta v rádiu umístěném vpředu u Oliviera. Ten neodpověděl, jen zařadil rychlost a pomalu se rozjel.

Obě šestikolová monstra opustila prostor letiště a zanechala za sebou pouze koleje v čerstvém sněhu. V ulicích města se pohybovali téměř krokem. Nathalie zavřela oči a užívala si kolíbaovou jízdu. Snažila se nemyslet na nebezpečí, které na ně venku může čekat.

Jean-Pierre stál uprostřed obrněného vozidla polovinou těla venku a obsluhoval kulomet ráže 7,62 mm. Otáčel se s ním do všech stran, kontroloval každý roh, všechna okna domů, kolem kterých téměř krokem projížděli, a v hloubi duše doufal, že nebude muset vystřelit.

Kromě uchraptěných motorů a hučícího ledového větru vládlo v celém městě ticho a mrtvolný klid. Oba Šakalové odbočily z hlavní silnice a vydaly se, na první pohled nekonečným labyrintem uliček a domů, směrem ke kostelu, který měl znamenat první opěrný bod. Dlouhé minuty bloudili nekončícími ulicemi, dokud se znovu neozvalo rádio.

„Vidíme kostel, několikrát ho objedeme, než zastavíme. Mějte oči na stopkách, nerad bych, aby na mě jeden z těch šmejdů vyskočil hned, co vystoupím.“ Seržantův chraplavý hlas nebylo možné přeslechnout.

„Rozumím, jedničko, oči na stopkách. Jsme vám v patách,“ odpověděl Olivier Vincent, sevřel volant a pomalu následoval obrněné vozidlo před sebou.

Obrněnci kroužily kolem kostela snad celou věčnost. Proplétaly se uličkami Novosibirsku jako dva ztracení mravenci hledající cestu domů.

Olivier monotónně otáčel volantem a pokračoval stále stejnou rychlostí v cestě, bratři Fournierovy leštili své zbraně, automatické pušky FAMAS, Nathalie klimbala se zavřenýma očima v rytmu kolébání Šakala.

Transportér s výrazným škubnutím zastavil a probudil Nathalii z polospánku. *Konečně*, pomyslela si, když otevřela oči a rozespale se rozhlížela kolem. Damien Fournier otevřel zadní dveře Šakala a s nabitou puškou vyskočil ven, jeho bratr Pierre se držel těsně za ním.

Nathalie popadla svůj batoh a bleskurychle vyskočila za oběma bratry. Na krátký okamžik se zastavila, aby si prohlédla místo, kde právě zastavili. Studené a opuštěné domy s rozbitými okny a prasklinami ve zdech nepůsobily právě hřejivým dojmem. Přesto, že Novosibirsk bylo velké město, budovy zde působily poněkud vesnický. Rodinné domy, ploty ze zahrádek, dřevěná garážová vrata, sloupy elektrického vedení postaveny v nepravidelných vzdálenostech od sebe, všude hrobové ticho a klid.

Když se otáčela ke kostelu, mlčením na ni promluvila příroda v podobě holých a zasněžených stromů. Právě v tu chvíli se zvedl vítr a rozcuchal Nathalii vlasy. Mráz jí přešel po celých zádech, neměla z toho kousku přírody dobrý pocit.

Odvrátila hlavu a konečně pohlédla na místo, kde dnes s největší pravděpodobností stráví noc – na kostel, který byl vybrán při sestavování plánu mise jako nejvhodnější opěrný bod pro první noc v Novosibirsku. Vysoká budova postavená

z oranžových cihel, úzká okna ve světle hnědých dřevěných rámech a nevelké rozeklané dveře plné cestiček od červotočů.

Nathaliino tělo se otráslu leknutím, když Jean-Pierre jako poslední vystoupil ze Šakala 2 a přímo za jejími zády hlasitě zabouchnul zadní dveře transportéru. Ve stejnou chvíli otevřel Claude Morel železná vrátka před kostelem. Panty jen úpěnlivě zavržaly, poté zavládlo v širokém okolí opět již všem dobře známé ticho.

Claude jemně našlapoval po kamenných schodech vedoucím ke dveřím kostela s puškou FAMAS namířenou před sebe. Vzal za kliku od dveří, zatlačil, ale dveře se ani nepohnuly. Otočil tedy pomalu hlavu na seržanta Harta stojícího pod schody, který jen pokynul hlavou a dal tak Claudovi svolení dveře vykopnout.

Ozvěna rozražených dveří se rozezněla celým kostelem. Dokonce vystrašila několik havranů odpočívajících ve výklenku několik metrů nad vchodem do kostela, kteří se s hlasitým zamáváním křídly rozlétli do šedivých oblak směrem do centra města. Claude Morel velmi pomalu a ostražitě vstoupil do kostela. S puškou zapřenou o rameno a rozsvícenou svítilnou připevněnou na hlavni se rozhlížel na všechny strany. Ozvěna jeho kroků se šířila celou budovou a následně utichala, aby dala prostor dalším a dalším dunivým krokům.

Jean-Pierre vstoupil do dveří jako druhý v pořadí a s lehkým kulometem MINIMI v rukou opakoval Claudovy pohyby. Ozvěny jejich kroků se nepravidelně mísily. Seržant Hart společně se zbytkem týmu čekali venku, nikdo se neodvážil promluvit, ani jeden z nich se nepohnul. Stáli tam jako sochy čekající a své obdivovatele, kteří nikdy nepřijdou.

Nathalii pohled na nehybného seržanta znervózňoval. Jeho kamenná a napjatá tvář, oči, které bez mrknutí sledovaly temný vstup do kostela, ji přiváděly do rozpaků. Vysvobozením pro ni byl Jean-Pierre, který se objevil ve dveřích: „Budova je čistá, pane.“

James Hart škrtl sirkou o škrátka na malé krabičce, připálil si doutník a vyfoukl oblak kouře, který se v jemném vánku ihned vytrácel. „Tak jo, jdeme dovnitř,“ pronesl bez náznaku jakéhokoli citu. Žádná radost, žádný pocit toho malého vítězství v podobě prázdného kostela, kde budou moci strávit noc.

Celý tým v čele se seržantem následoval Jean-Pierra do útrobu kostela, Nathalie jako jedna z posledních. Její dech ztěžkl, nervozita postupovala jejím tělem s každým schodem, který ji nesl blíže a blíže temnému vchodu do kostela.

Jen na kratičký okamžik se zastavila těsně před ním, aby se nadechla a vstoupila dovnitř. Čekala ji úleva, vnitřek budovy nebyl tak temný, jak se na první pohled zdálo, kostel na první pohled dokonce působil poměrně útulně, až na zatuchlý vzduch, který se jako opar vznášel všude kolem. Kostel byl pravděpodobně zavřený dlouhé měsíce, nebyl nikdo, kdo by otevřel dveře, nebo okna, aby dal šanci vstoupit čerstvému vzduchu zvenku.

Nathalie se zvědavě rozhlížela kolem, jako by v životě nebyla v kostele. Sledovala masivní dřevěné lavice, některé již velmi poškozené, jiné naopak ve slušném stavu. Prohlížela si barvitý oltář, dokonce nahlédla i do napůl rozbořené zpovědnice. Dlouhé minuty marně očekávala příchod kněze, který už se ve svém černém hábitu nikdy neobjeví, aby vyslechl její zpověď.

„Tak sebou pohneme, nemáme na to celý den. Venku se bude každou chvílí stmívat.“ Ozvěna hlasu seržanta Harta se moc-

ně rozléhala celou budovou. Metr devadesát pět vysoký hromotluk stál přímo uprostřed kostela a s jeho typickým kamenným výrazem a doutníkem v ústech se rozhlížel po celém kostele.

Zbytek týmu, ke kterému se vzápětí připojil, se beze slova dal do práce. Seržant Hart, Jacques Moreau, Claude, Cameron, Jean-Pierre, Olivier, Damien, Pierre a Nathalie postupně vycházeli ven do mrazivého počasí k oběma Šakalům, aby z nich vyňosili veškeré vybavení nezbytné pro utáboření ve svaté budově. Speciální horské spacáky do extrémních podmínek, pomůcky k rozdělení ohně, konzervované jídlo a v neposlední řadě zbraně a munice.

Nad Novosibirskem se začalo stmívat. Celá skupina se shromáždila uvnitř kostela, aby zabezpečila dveře a všechna okna v přízemí.

„Muró, vezměte sekeru a rozbijte pár těch lavic. Použijeme je na oheň,“ rozkázal seržant.

Nathalie s lítostí v očích sledovala, jak ze vzácných kusů nábytku létají třísky. Každá rána, každé máchnutí sekerou v Jacquesových rukou pro ni bylo jako šíp, který právě zasáhl její křehkou duši. Nikdy by si nepomyslela, že právě ona dokáže být tak lítostivá, když jde o dřevěné lavice. Jako by cítila bolest a společně s nábytkem prožívala každé seknutí, které sekera způsobovala.

Ulevilo se jí, když Jacques konečně máchl nástrojem naposledy a sekeru odložil. Musela však odvrátit pohled, když Jean-Pierre společně s Olivierem a Claudem začali bezcitně kousky rozbitého nábytku pohazovat všude kolem. Všichni tři se podíleli na stavbě ohniště uprostřed budovy, aby tak snížili riziko vzniku požáru. Práce jim šla od ruky a během několika málo

minut stálo uprostřed kostela ohniště i s připravenými vidlicemi na kotlík, který Damien Fournier předtím vynesl ze Šakala 2.

Venku se setmělo. Oheň osvětloval prostory kostela a celá budova se v potemnělé atmosféře zdála ještě větší, než ve skutečnosti byla. Praskání dřeva linoucí se z ohniště se rozléhalo celou budovou a mísilo se s tupým cinkáním lžic o hliněné esusy.

Nathalie nabrala poslední lžici teplého guláše a tiše polkla. Rozhlížela se po kostele a naslouchala zvukům okolí. Sledovala zbytek týmu sedícího kolem ohniště na svých, napůl rozložených spacácích, vyjma Jean-Pierra, který držel první hlídku. Jeho kroky k nim s dunivou ozvěnou doléhaly od oken svatého domu, jak přecházel z místa na místo. Žádná střelba, žádné výkřiky. V širokém okolí bylo ticho a klid a Nathalie v hloubi duše doufala, že to tak zůstane po celou noc.

Když tým dojedl, všichni se pomalu ukládali ke spánku. Pouze Claude Morel popadl svou pušku FAMAS a vystřídal Jean-Pierra, který se posadil na své, do teď prázdné místo u ohně, a dal se jako poslední člen do jídla.

Všichni kolem se zabalili do svých spacáků a jeden po druhém usínali. Seržant Hart usnul jako první. Nathalie, která tušila, že celou noc pouze probdívá, mu jen tiše záviděla.

Natočila se na bok směrem k ohni a pozorovala plápolající oheň. Sálající teplo ošlehávalo její tvář a pohled na plameny ji uklidňoval. Jean-Pierre mezitím dojedl svou porci večeře a než si lehl, přiložil na oheň pár rozbitých částí lavice.

Žár zesílil a donutil Nathalii odvrátit pohled od ohniště. Otočila se na druhý bok a užívala si tepla, které ji hřálo na zádech. Poslední myšlenka před spaním patřila její rodné Francii. Velkolepé Francii, takové, jaká byla před propuknutím nákazy.

Vzpomínka na Eiffelovu věž hrdě se tyčící nad střechami domů při ranním rozbřesku. Na park Champ de Mars plný lidí při teplém a slunném letním dni, na rušné ulice plné vozidel, cyklistů a chodců. Dokonce i na úsměv bývalého přítele, na který si tolik přála zapomenout. Nechápala, ale i přes jeho nevěru a zlost, kterou k němu chovala, jí nyní chyběl.

S povzdechem nechala všechny myšlenky a vzpomínky rozplynout. Únava jí doslova zavřela oči a poslala ji tisíce mil daleko od jejího těla až do říše snů. Do říše bez nákazy, bez bolesti a zbraní, daleko od všeho špatného.

3

Je den anebo noc? Kolik je hodin?

Po kryse, která se po ochutnání Vasilijovy krve zmítala v křečích a poté zmizela v útrokách temného skladu, nebyla ani stopa.

Co to k čertu bylo? Když zavřel oči, viděl Vasilij stále toho nebohého tvora, jehož tělo hořelo v křečích na podlaze přímo před ním.

Ačkoli události, které se v posledních hodinách udály, byly více než divné, nebyly pro Vasilije prioritní. Sklad plný konzervovaného jídla opět zel prázdnotou. Bosý muž se znovu vydal na cestu labyrintem chodeb v naději, že najde odpovědi na další otázky, které se od probuzení honily jeho hlavou jako ničivý vír. Nedokázal myslet na nic jiného než na ty proklaté otazníky.

Ze všech sil se snažil zapamatovat si, kolikrát a jakým směrem odbočil, když opustil sklad. Netušil, jak dlouho bude sítí chodeb bloudit a neznalost cesty by byla nepříjemná věc, kdyby ho opět přepadl hlad. *Dvakrát doleva a nyní doprava.*

Zoufalost se začínala mísit se vztekem. Všechny ty potměšlé chodby byly pro Vasilije na chlup stejné. Studená zem, nouzová světla, ticho a prázdno. Už se ani nenamáhal volat do temného labyrintu, protože věděl, že odpovědí mu bude stále doko-la jen ten nejhlasitější zvuk – ticho.

Znovu doprava. Vasilij se na křižovatce na kratičký moment zastavil, aby si připomněl cestu vedoucí zpátky k potravinám. Pravá a levá se slévaly dohromady. *Soustřed' se sakra.*

Vasilij byl zoufalý, a to ho vyčerpávalo. Sám pro sebe si opakoval, že není možné, aby byl unavený, když je to pouze pár hodin, co se probudil. Probudil uprostřed prázdné místnosti v liduprázdném komplexu chodeb, netuše kde je.

Další dveře, tentokrát pootevřené. Srdce muže v modrém nemocničním hábitu zaplesalo. Škvírou se do černé chodby dralo světlo.

Na první pohled bylo zřejmé, že nejde o další nouzové světlo zavěšené nad dveřmi. Tohle světlo bylo jiné, silné. Vasilij dychtivě rozrazil dveře rukou a vpadl do místnosti. Musel přivřít víčka, aby si jeho oči zvykly na náhlý příval světla a pomalu se rozhlížel.

„Haló, je tu někdo?“ Ozvěna jeho hlasu se rozlila do všech rohů místnosti, ale opět nikdo neodpověděl.

Ticho už ho nepřekvapovalo. Překvapením by pro něj naopak bylo, kdyby na své volání zaslechl odpověď.

Zorničky si zvykly na osvětlení místnosti a dovolily Vasilijovi plně otevřít oči. Bílé stěny, šatní skříňky, některé zavřené, jiné poničené a dokožán otevřené, postavené vedle sebe po celém obvodu místnosti. Dřevěné lavičky neúhledně rozestavené před nimi a podlouhlý věšák, obložený oblečením, postavený uprostřed místnosti.

Oblečení, další úspěch na cestě labyrintem chodeb. Na místě, o kterém Vasilij vůbec nic nevěděl, kromě toho, že se zde probudil zarostlý a zesláblý se ztrátou paměti a že je celý komplex s největší pravděpodobností prázdný.

Vasilij za sebou zavřel dveře, rozešel se napříč místností a začal se rozhlížet po nějakém vhodném oblečení, hlavně po botách. Nohy měl jako kusy ledu a teplá obuv by jim prospěla.

Nejprve se podíval na zem pod věšákem, ale kromě pár kusů oblečení poházených kolem žádné boty neviděl. Postoupil tedy o krok dopředu a jeho oči zamířily přímo do poničených skříňků.

Boty, hned v první z nich. Vasilij neváhal ani na vteřinu a sklonil se pro ně. Jeho nadšení z prvního nalezeného páru bot z něj však vyprchalo po jejich prohlédnutí. Ačkoli od pohledu byly boty pánské, tak malou velikost ještě u žádného muže neviděl. Otráveně jimi mrštil zpět do skříňky a hledal dál. Druhá rozbitá skříňka zela prázdnotou a u třetí se znovu zastavil. Na dně skříňky stál pár hnědých kožených bot. Byly asi jako jediná věc v místnosti úhledně postavené vedle sebe. Vasilij po nich sáhl a posadil se na lavičku, aby si je vyzkoušel. Na bosou nohu se bota obouvala s menšími obtížemi, ale když se mu to povedlo, v duchu zajásal. Bota padla jako ulitá. Vyzul ji a položil před sebe na zem.

Kalhoty, potřebuji kalhoty, opakoval si pro sebe. Otočil hlavu a očima přešel velký věšák z jednoho konce na druhý a zpět. Do oka mu padly černé kalhoty visící asi uprostřed věšáku. Tmavě modré nemocniční oblečení ze sebe rychle svlékl, aby se mohl obléct do teplejších a pohodlnějších kalhot. Bylo mu jedno, že jsou o číslo, nebo dvě větší, hlavně, že byly teplé a bez jediné díry.

S novými kalhotami se posadil zpět na lavičku a pustil se do obouvání bot. Pečlivě zavázal tkaničky a užíval si mravenčení nohou, které v teplých botách přicházely k sobě. Dlouhé minuty tam jen tak seděl do půl těla sám se svými myšlenkami a všudypřítomné ticho bylo jeho jediným společníkem. Vzpomněl si na kysu, která mu dělala společnost ve skladu potravin.

Kdepak se teď asi nachází? Co se to s ní k čertu stalo, když okusila tu krev?

Vasilij palcem přejel po pořezaném prostředníčku. Řezná rána od konzervy se již zacelila, stopy po zranění však byly patrné. Je s jeho krví snad něco špatně? Může za to snad ten virus, o kterém se psalo ve zprávě, kterou našel? Otazníky za všemi těmito otázkami ho nenechaly ani na vteřinu v klidu.

Vsedě se napřímil a pohlédl rovnou do otevřené skříňky před sebou. Plakáty nahých žen a světových rockových skupin byla skříňka plná, téměř vytapetovaná. Malé zrcadlo visící na otevřených dvířkách odráželo světlo dopadající na něj od stropu. Co Však Vasilije zajímalo, bylo tričko, které viselo uvnitř pověšené na háčku. Nemůže se přeci vydat dál jen tak do půl těla a svetr, který se mu zalíbil, už když hledal kalhoty, by na holé tělo jistě nebyl příliš příjemný.

Vstal z lavičky, aby si mohl triko lépe prohlédnout. Jen v mžiku se jeho oči otřely o zrcadlo na dvířkách skříňky, když se přiblížil. *To snad není možné*, zastavil se a zděšeně si odraz v zrcadle prohlédl pečlivěji. Zavřel oči, zatřásl hlavou a znovu pohlédl do zrcadla.

„Tak tohle jsem já?“ promluvil nahlas, aniž by si uvědomoval, že otázku pokládá v prázdné místnosti pouze sám sobě. V zrcadle uviděl hubeného, až vyzáblého hnědookého muže, odhadem tak třicetiletého, se zarostlou tváří a divoce rozcuhanými přerostlými černými vlasy. Barva jeho kůže byla nepřírodně světlá a prosvítající žebra by se dala spočítat. Při pohledu na sebe měl stejný pocit, jako když četl své jméno. Tvář mu byla povědomá, ale nepoznával ji. Věřil tedy kusu špinavého zrcadla a stále si sám sebe se zájmem prohlížel.

Děs v jeho očích zesílil, když došel ke svému levému rameni. Jizvy, škrábance, otlaky a otisky zubů. Jizvy již byly zacelené a vypadaly několik měsíců staré, přesto byly ošklivé. Škrábance sahaly od ramene až po lopatku, potrhané otisky zubů nad klíční kostí vypovídaly o zápasu. Jaké zvíře ho mohlo napadnout? S čím to zápasil? Jsou tyhle jizvy důvodem jeho probuzení zde? Souvisí s I.R.E? S virem, který údajně koluje v jeho žilách? Nové a nové otázky se namotávaly na klubko otazníků v jeho hlavě. *Skvělé*, zajásal pro sebe, s notnou dávkou ironie, Vasilij.

Sundal tričko z věšáku, vzal do obou rukou a roztáhl před sebou. Sepraná černá barva, velikost by mohla odpovídat té jeho. Přetáhl tričko přes hlavu, ruce provlékl krátkými rukávy a nechal ho samovolně sklouznout po těle. Padlo mu jako ulité. Teď na sebe může navléknout i ten námořnicky modrý, pletený svetr. Byl příjemně teplý, což Vasilije potěšilo.

Konečně mu není zima. Pravou rukou stiskl své zjizvené rameno. I když se škrábance schovávaly pod oblečením, Vasilij o nich věděl, a to ho znepokojovalo. Nešlo jen o ledajaké škrábnutí, ale o zranění, které jistě bylo vážné. Škrábance a otisky zubů se zdály být hluboké, jako od silného a mohutného zvířete. Co ho děsilo nejvíce, byla nevědomost. Nevzpomínal si, jak k jizvám přišel, nevybavoval si tu bolest, ani obraz tvora, který ho napadl.

Jeho myšlenky však náhle utichly. Zadržel dokonce i dech, aby mohl naslouchat co nejlépe. Nevěděl, jestli se mu to pouze zdá, jestli nejde o ozvěnu čehosi v chodbách. Nekonečné vteřiny stál Vasilij Adamov nehnutě u dveří a naslouchal. Čelo měl orosené potem a zvukem si byl stále jistější. *Kroky!*

Vasilij sáhl po klice a jen na okamžik se zastavil, aby si uvědomil, co chce udělat. Chce otevřít dveře a podívat se, kdo ob-

chází ty temné chodby i za cenu toho, že půjde o další krysu, nebo třeba jiné zvíře. Otevřel dveře a dvěma rychlými kroky se octl zpět na temné chodbě. Rozhlížel se na všechny strany v naději, že zahlédne něco jiného než ty samé chodby, které předtím proklínal. Žádný pohyb však jeho oči nezaregistrovaly. Pokusil se uklidnit a znovu se zaposlouchal. Jeho srdce bilo díky zvýšenému adrenalinu jako o závod. Opět zaslechl kroky, jejich ozvěna vycházela zpoza rohu právě z té chodby, kterou předtím přišel.

Bez váhání se rozběhl chodbou a naděje společně se vzrušením kolovaly celým jeho tělem. Doběhl na konec chodby a zabočil za roh, kde se zastavil. Předklonil se, opřel se o kolena a hluboce vydechoval. Těch pár metrů rychlého pohybu ho vyčerpalo více, než sám předpokládal. Zvedl hlavu a jeho tvář zaplavil úsměv.

Přibližně pět, šest metrů před ním stála zády k němu postava. V záři nouzového osvětlení byl Vasilij schopný poznat, že jde o plešatého muže asi sto osmdesát centimetrů vysokého, oděného v bílém doktorském plášti.

„Haló? Haló, pane?“ zvolal ještě stále udýchaný Vasilij. Muž v plášti zůstal stát. Trhavými pohyby hlavou se rozhlížel kamsi před sebe, než se pomalu otočil. Obraz, který tím Vasilijovi naskytl, se podobal noční můře. Úsměv v jeho tváři rychle vystřídala hrůza a zděšení.

Krev.

Celý doktorský plášť byl zepředu potřísněný krví. Vasilij muže sjel očima od bot až po tvář, od které samým zděšením nemohl odtrhnout pohled. Nezdravě bledá barva kůže, ještě mnohem bledší než ta Vasilijova.

Od rtů, přes bradu až na krk viděl Vasilij, stejně jako na plášti, zřetelné stopy krve. Zvedl oči zpět do mužova obličeje. Uhlově černé oči ho přímo zhypnotizovaly. Žádné bělmo, ani barevná duhovka, pouze dominantní černá. Jako nejtemnější diamanty, jako pohled do duše oné postavy.

Muž kolébal hlavou ze strany na stranu a nepřítomně hleděl na Vasilije svými temnými očima. Vasilij zůstal stát jako zkoprnělý. Vše v jeho hlavě mu přikazovalo, aby utíkal, ale nohy ne a ne poslechnout, jen dál zděšeně zíral na postavu stojící před ním a sledoval, jak si ho netvor prohlíží.

Nekonečné vteřiny na sebe ti dva jen zírali. Vasilij se zděšením pozoroval stvoření, které vypadalo téměř jako člověk, ale člověkem rozhodně nebylo.

Netvor sebou náhle cuknul a Vasilije tím vystrašil k smrti. *Co to k čertu je?* Ptal se sám sebe dokolečka, avšak bez jediné odpovědi.

Srdce mu divoce tlouklo, pot mu stékal po čele a také po zádech. V hlavě mu ze všech sil křičel vnitřní hlas, bušil do jeho uší a stále dokola opakoval jediné slovo: Utíkej. On sám nechápal, proč ten hlas neposlechne a prostě se nerozběhne pryč, ale nemohl se pohnout. Stál jako přikovaný a dál nevěřičně a zároveň k smrti vyděšeně hleděl na netvora v doktorském plášti. Ten vyměnil nepřítomný výraz za zamračený a jeho černočerné oči teď probodávaly Vasilije.

Silné hrdelní zavrčení z netvorova nitra jako by vrátilo život do Vasilijových nohou a ten se rozběhl chodbou pryč od té noční můry. Za sebou uslyšel hrozivé skřeky a vrčení, pak divoký dupot.

Zpanikařil a řítil se temnou chodbou rovnou do šatny. Neotáčel se, neodvážil se ani ohlédnout. Vtrhl dovnitř a snažil se za

sebou ihned zavřít dveře. Netvor byl však rychlejší a než je stačil Vasilij úplně zavřít, celým svým tělem se do nich opřel.

Dveře se rozletěly a porazily Vasilije, který teď ležel na zemi a plný paniky se rukama odsouval pryč. Nespouštěl netvora, kterého očividně prudké světlo překvapilo, z očí.

Netvor stál ve dveřích, rozmachoval rukama na všechny strany, díval se do stropu a vrčel. Jako, kdyby do něj uhodilo, se ve vteřině uklidnil, a jeho oči zamířily na muže sedícího na zemi. Pootočil hlavu, jako pes, který nerozumí příkazům svého pána a prohlížel si Vasilije. Jeho temné oči se ve světle šatny leskly, jako černé diamanty. Také stopy krve po celém jeho těle, od brady až po kolena, vypadaly výraznější, což Vasilijovi na klidu moc nepřidalo.

Stále se sunul pryč od dveří, jen o něco pomaleji a nenápadněji, když viděl, jak si ho netvor prohlíží.

Co je to sakra? Nějaká bláznivá hra? Nebo snad noční můra? Kdyby ano, chtěl by se z ní Vasilij právě teď probudit. Tolik si to přál, ale nestalo se tak. Nešlo o žádný špatný sen, ale o skutečnost. O hrůzostrašnou skutečnost.

Netvor otevřel ústa a vycenil zuby. Vždy, když Vasilij nabyl dojmu, že víc vyděšený už snad být ani nemůže, to hrůzné stvoření ho odvedlo od pravdy. Nyní se díval do krvavých úst plných vražedně špičatých zubů a v hloubi duše stále doufal, že se brzy z této noční můry probudí.

Byla to jen krátká chvílka. Netvor s hlasitým hrdelním zavrčením vyrazil na Vasilije, natahoval k němu ruce a cenil krvavé zuby. Klekl k němu, popadl ho za hlavu a jeho krvavá ústa se blížila k Vasilijově nosu. Ten se nejdřív silou snažil hlavu odvrátit, až nakonec zatnul pravou ruku v pěst a vší silou udeřil netvora do spánku. Monstrum se svalilo na zem a bolestně zařvalo

jako raněné a zároveň rozzlobené zvíře. Jeho zamračené černé oči Vasilije probodly pohledem. Z onoho pohledu ucítil nenávisť, kterou k němu netvor chová. Díval se na něj jako na svou kořist, na svůj oběd.

Vasilij musel rychle jednat, netvor se již sbíral ze země a s otevřenými ústy plnými krvelačných a špičatých zubů se chystal k dalšímu útoku. Jen spěšně se Vasilij ohlédl kolem sebe, jestli nezahledne potenciální zbraň, ale neviděl nic, kromě oblečení poházeného po zemi pod věšákem a kolem něj.

S odhodláním, okořeněným kapkou šílenosti, z plna hrdla zakřičel a holýma rukama vyrazil ke stále otřesenému netvorovi, který se již v kleče snažil znovu se postavit. Vasilij se opět pravou rukou rozmáchl a znovu zasáhl netvora do hlavy.

Když krvelačné monstrum opět padlo na zem, zaklekl nad jeho tělo a s křikem bušil pěstmi monstrum všemi svými silami do hlavy. Přestal až ve chvíli, kdy sebou tělo netvora přestalo cukat. Poté z něj slezl a posadil se do rohu místnosti vedle nehybného těla.

Celý se třásl, cítil chvějící se tělo a divoce bušící srdce.

S funěním vydechoval a pomalu se rozhlížel kolem sebe.

Kolem hlavy netvora byla podlaha zbarvená krví. Jeho obličej byl Vasilijovými ranami celý zdevastovaný a krvavý. Lesk z jeho uhlově černých očí se vytratil a otevřená ústa nevydala již ani hlásku.

Vasilij v šoku pohlédl na své ruce. Byly celé od tmavě rudé krve a třásly se. Zoufale zaúpěl a začal ruce otírat do svetru. Musel své ruce očistit, zbavit se krve toho proklatého monstra. Chtěl mít ruce čisté, musel mít ruce čisté, a ne od krve. Stále dokolečka je obě otíral do svetru a prohlížel si je, aby se ujistil, že jsou opravdu co nejčistší.

Naposledy pohlédł na netvorovu hlavu.

„*Co jsi zač?*“ zeptal se mrtvého těla Vasilij prokřehlým hlasem. Vyděšeně si prohlédl kaluž krve na podlaze řinoucí se z netvorovy hlavy. Poté schoval své ruce v rukávech svetru, zkřížil je na prsou, pokrčil nohy a schoulil se v koutě do klubíčka. Vyděšením začal plakat.

4

Hlasité bouchnutí přerušilo Nathaliin spánek a z její vysněné slunné Paříže ji vrátilo zpět do mrazivého rána v kostele. Mírně nadzvedla hlavu a přivřenýma ospalýma očima se rozhlédla kolem sebe. Probudila se jako poslední.

Oheň uprostřed budovy stále ještě hořel, i když plamen už nebyl takový, jaký zahříval její záda, když usínala. Na okamžik ještě položila hlavu a dovolila si jeden hluboký nádech studeného vzduchu do plic.

Povzdychla si. Zevnitř spacáku nahmatala zip a zatáhla za něj, aby mohla vylézt ven. Jen na kratičkou vteřinu se zastavila v sedu a zatoužila vrátit se zpět do svých snů tam, kde nebyla zima, a svět byl takový, jakým byl před propuknutím té proklaté epidemie.

Kolem ohniště prošly nohy v maskáčích a černých kanadách, a když Nathalie zvedla hlavu nahoru, zjistila, že nohy patří Cameronu Fisherovi, který odnášel svůj sbalený spacák ven do VAB s označením Šakal 1.

Její oči ho sledovaly, dokud nevyšel otevřenými dveřmi ven. Venku již svítilo slunce, jak mohla Nathalie vidět dveřmi, kterými právě vešel Damien Fournier dovnitř.

„Dobré ráno, princezno,“ zariskoval s oslovením a úsměvem na tváři.

Nathalii oslovení zaskočilo, když uvážila, že se neznají déle než týden, ale Damienova dobrá nálada jako by byla nakažlivá.

„Dobré ráno,“ odpověděla Nathalie a opětovala úsměv staršímu z bratrů Fournierových. Damien prošel kolem ohniště

a přidřepł u svého batohu, aby z něj vyňal termosku s vodou a uhasil jí oheň. V ohništi hlasitě zasyčelo a bílý kouř stoupal ke stropu kostela.

Nathalii napadlo, že by Damien neměl s vodou tolik plýtvat a že oheň by se jistě dal uhasit i jinak. Nakonec však svou myšlenku polkla, vytáhla studené nohy ze spacáku a začala balit své věci.

O několik minut později už oba Šakalové opět bloudily v labyrintu ulic Novosibirsku a znovu opuštěný kostel nechaly za sebou. V Šakalovi 2 panovala oproti včerejšku uvolněnější nálada, a to Nathalii těšilo. Včerejší ticho a napětí se chvílemi zdálo být nesnesitelné, a tak byla ráda, že dnes už se všichni více usmívají a Pierre dokonce čas od času prohodí nějaký laciný vtípek.

Jak to právě teď asi vypadá v jedničce? Seržant Hart jistě sedí uvnitř s jeho kamenným výrazem a ostatní se bojí nahlas i dýchat. Ta myšlenka Nathalii rozesmála.

Během jízdy však zábava postupně utichala a Nathalie tak opřela hlavu o stěnu transportéru a nechala se kolébat jeho pohybem. Jejich dalším cílem byl Zoo park zde v Novosibirsku.

Cesta od kostela k parku podle odhadů měla trvat přibližně půl hodiny, ale Nathalii přišlo, že už v železném monstře sedí přinejmenším jednou tolik času. VAB nebyl zrovna pohodlný cestovní prostředek. I když byly lavice uvnitř jemně polstrované, neposkytovaly ani omylem tolik komfortu, kolik by se dalo očekávat. Vnitřek celého stroje byl stísněný a pasažéři sedící naproti sobě o sebe doslova tloukli koleny.

Jedinou Nathaliinou výhodou byla její výška. Byla o hlavu menší, než všichni ostatní členové mise, a tak se mohla alespoň narovnat. Naproti tomu Jean-Pierre se svou výškou přes dva

metry seděl v transportéru stále skrčený s nohama v nepřírozeném úhlu. Při pohledu na něj Nathalie usoudila, že si vlastně nemá důvod stěžovat. Zavřela oči a ponořila se do svých myšlenek.

Co je asi čeká v Zoo? Uvidí Nathalie nějaká zvířata, ať už zdravá, či nakažená? Co doktor Boris Ivanov očekává, že v podzemní laboratoři pod parkem najdou? Lék? Lék na virus I.R.E? Vědce, kteří usilovně pracují na vyléčení světa? Pár bláznivých doktorů, kteří se v laboratoři jen zbaběle schovávají? Nebo nenajdou vůbec nic? Nathaliiny myšlenky ji téměř pohltily. O zadání mise nevěděla zhora nic a nevědomost k ní přiváděla všechny známé pocity.

Naděje se mísila se zoufalostí, radost šla ruku v ruce se smutkem a vztekem. Nakonec dospěla k názoru, že bude nejlepší na nic nečekat a prostě se nechat překvapit. Dokud neobjeví to, co mají, stejně to budou jen bláznivé odhady v její hlavě, které ji rozrušují.

„Vypadá to bezpečně, ale stejně buď opatrněj, Vincente.“ Hlas seržanta Harta zapraskal ve vysílačce a opět utichl.

Olivier zpomalil a téměř krokem následoval Šakala 1. Jean-Pierre se opět vytáhl polovinou těla ven a s kulometem prohlížel okolí kolem dokola transportérů.

Když pohlédl dopředu na Šakala 1, uviděl, že Claude Morel dělá to samé. Vyměnili si jen letmý pohled a opět se plně ponořili do pozorování okolí. Z městských ulic vyjely transportéry na hlavní silnici, odkud měli Jean-Pierre s Claudem a také oba řidiči výhled na cíl jejich cesty, velkou modrou hlavní budovu Zoo parku.

„Tak jo, teď se mějte na pozoru, jsme tady.“ Rádio se seržantovým hlasem zahučelo v krokem jedoucím transportéru po

parkovišti Zoo parku. Oba Šakalové jedoucí za sebou s několikametrovým odstupem opatrně postupovaly k budově parku, kulometry v pohotovosti.

Atmosféra uvnitř Šakala 2 poněkud zhoustla. Napětí rostlo s každým metrem, jak se blížili k budově, nervozita stoupala a byla již znatelná na všech tvářích uvnitř. Nathalie si opět vzpomněla na seržanta, do smíchu jí ale tentokrát nebylo. Představila si jeho kamennou tvář bez náznaku nervozity nebo strachu, a ačkoli jí osobně to nikdy nepřipadalo přirozené, nyní mu svým způsobem záviděla. Její srdce tlouklo tak, že ho sama slyšela bít v uších a její dlaně se nervozitou potily. I když svou hlavu stále přesvědčovala, že vše bude dobré, tělo s ní nesouhlasilo.

Přála si vystoupit, vylézt ven z toho stísněného prostoru transportéru, nadechnout se opět čerstvého vzduchu, rozhlédnout se kolem sebe a ujistit se, že na ni nebezpečí nečíhá za žádným z rohů v širokém okolí. Jenže, co když číhá? Co když je park plný těch stvoření? Stvoření, která už nejsou lidmi, přestože jimi dříve bývali. Nyní jsou to jen hladová monstra bez špetky lidskosti, tupá stvoření s jedním jediným pocitem – hladem.

Když Nathalie začala přemýšlet právě o nemrtvých, kteří na ně venku mohou čekat, roztřásla se. Její tělo zaplavoval strach a Nathalie se v něm více a více utápěla s každým ujetým metrem, který oba transportéry posouval blíže k cíli. Pohlédla na Damiena s Pierrem. I když oba bratři Fournierové byli v armádě noví a neprošli žádným výcvikem, Nathalie se v jejich blízkosti cítila bezpečněji než s kýmkoli jiným z týmu. Nedokázala pochopit, jak to, že se cítí bezpečněji s lidmi, kteří ještě před pár měsíci obdělávali půdu na farmě kdesi ve Francouzských Alpách než s profesionálními vojáky. Přemýšlet o tomhle, na

první pohled nelogickém, faktu však neměla čas. Zavládlo ticho. Šakal se zastavil.

Nathalie vyskočila z obrněného vozidla hned za Damienem. Byla nedočkavá, chtěla být venku a konečně se rozhlédnout kolem. Ledový vzduch ji zasáhl sotva vystoupila. Ústy se zhluboka nadechla, až ji zuby zastudily a rozhlédla se kolem sebe. Pohled kolem ji nenaplnil tím hřejivým pocitem, který v hloubi duše očekávala. Krajina kolem byla mrtvá, uvězněná pod sněhem a spoutaná všudypřítomnou zimou.

Udělal krok vpřed, aby se trochu vzdálila od Šakala. Sníh pod jejíma nohama zachroupal a ona se znovu rozhlédla kolem. *Ledové peklo*, pomyslela si, když sledovala zasněženou okrasnou skalku stojící v kruhovém záhonu před hlavní budovou novosibirské Zoo. Nikde kytička, ani náznak zeleně na záhonech, pouze ledově bílý sníh.

Nathalie sebou cukla, když jí něčí ruka přistála na rameni.

„Oh, omlouvám se, nechtěl jsem tě vyděsit.“ Byl to Pierre. Vypadal, že Nathaliino cuknutí ho samotného polekalo. Omluvným pohledem vzhlédl k Nathaliiným očím a jeho rty se na ni usmály.

„Pojď, půjdeme.“ Až teď si Nathalie všimla, že celý tým je již v pohybu. Následovala tedy Pierra za nimi. Měla v plánu držet se vždy v těsné blízkosti alespoň jednoho z Fournierových, jejichž přítomnost ji uklidňovala.

Za chodu pozorovala mohutnou hlavní budovu Zoo. Široký, třípatrový kolos, jehož přední strana byla celá prosklená okny zahalenými do modré barvy. Tedy, alespoň kdysi celá prosklená byla. Nyní bylo mnoho oken rozbitých, dovnitř padal sníh a ledové rampouchy visely z okenních konstrukcí. Majestátný

ruský nápis se tyčil nad budovou a lákal všechny návštěvníky přistoupit blíž. Návštěvníky, kteří už nikdy neprijdou.

Branou přímo pod hlavní budovou vešli dovnitř. Vstupní vrata byla otevřená a celá pokroucená. Nathalie přivřela oči a představila si, jak to zde muselo vypadat, když propukla nákaza.

Lidé šleli, když netvoři začali napadat dospělé i jejich děti, členy ochranky i náhodné kolemjdoucí. Dost možná i zvířata. Ve vteřině byl ze spořádaného parku jeden velký chaos. Lidé utíkali na všechny strany a křičeli, zatímco netvoři je sráželi na zem a zakusovali se do částí jejich těl, některé trhali na kusy, aby ukojili svůj hlad. Živě viděla krvavá těla pokousaných lidí zmítajících se v bolestivých křečích jejich proměny. Viděla, jak následně vstávají a jejich rozrušené uhlově černé oči hledají další oběti. Láska v očích rodičů byla ve vteřině pryč a nahradila ji čistá nenávisť a touha po krmení. Z jejich malých dětí se tak stávali snadné oběti, které nakonec sami povstali a stávali se zuřivými bestii.

Nathalii se z té představy zvedl žaludek. Na vteřinu zavřela oči a zatřásla hlavou, aby své představy vyhnala z hlavy. Když oči otevřela, opět viděla jen zničený a prázdný Zoo park pokrytý sněhem a ledem.

Celý tým procházel kolem ozdobné kašny. Byla, jako vše kolem, zasypaná sněhem a voda z ní jistě už pár měsíců netryskala, dokonce ani nekapala.

Tým nechal kašnu za sebou a postupoval dál do útrob parku. Zdeformované klece ukryté pod zasněženými jehličnatými stromy působily osaměle, parkem se ozývalo pouze svištění ledového větru a praskání sněhu pod nohama ozbrojených návštěvníků, možná prvních návštěvníků po dlouhých měsících.

Nathalie kráčela tak tři metry za Pierrem a zvědavě se rozhlížela kolem. Jen stěží odolávala pocitům, které na ni tohle mrtvé okolí chrlilo. Prázdňá klec sibiřských lvů, jak Nathalie poznala podle cedulky, visící na stojanu před ní, do jejího těla vehnala jistou dávku strachu.

Co když se tygr ukrývá někde tady? Hladový je pozoruje a čeká jen na vhodnou příležitost k útoku? Co když se tu někde potuluje zuřivý a nakažený? Nathalie doběhla Pierra, doslova mu dýchala na záda a nejistě se rozhlížela po okolí.

Skupinka již několik dlouhých minut procházela cestičkami parku mezi zasněženými stromy, když se seržant Hart zastavil. Hleděl přímo před sebe skrz křižovatku cestiček kamsi mezi stromy. Nathalie musela udělat krok vpřed a zaostřit, aby pochopila.

Mezi stromy uviděla dveře, dveře ve skále. Svítivě žluté dveře. Stály tam, jako by je někdo vytesal do kamene kdesi uprostřed Zoo.

Hart sklonil hlavu k hrudi, aby si připálil svůj doutník. Několikrát silně natáhl kouř do úst, aby doutník rozpálil, zamával rukou ve vzduchu, čímž uhasil sirku a pronesl to, co všichni věděli: „Tak, jsme tady.“

V dalších vteřinách Nathalie neslyšela nic, než jen kovové chrastění zbraní, nabíjení a natahování kohoutků. Znejistěla, protože jako jediná členka týmu byla neozbrojená a popošla ještě o krok blíže k Pierrovi. Zbraně Nathalii děsily a nechtěla s nimi mít nic společného. Dokonce ani možné nebezpečí a strach, který ji momentálně ovládal, ji nepřesvědčil o opaku.

James Hart se ohlédl a poté upřel svůj zrak zpět na dveře. Jeho stříbrný Smith & Wesson stále odpočíval v pouzdře na

pravém boku. „Vincente, dostaňte nás dovnitř, Lefeuvreová, vy zůstaňte vzadu.“

Nathalii nedělalo sebemenší problém tento rozkaz splnit. Neměla v plánu pohnout se ani o píd' a zůstat v těsné blízkosti Pierra Fourniera. Bez mrknutí sledovala Oliviera, jak se svou brokovnicí Remington 870, namířenou před sebe, kráčí opatrně ke dveřím.

Napětí kolem nich rostlo a jako oblak se šířilo mezi členy týmu s každým Olivierovým krokem. Všichni bez pohnutí stáli a vydechovali bílé obláčky, které se rozplývaly nad jejich hlavami. Pozorovali každý Olivierův krok, dokud nedošel přímo ke dveřím.

Nathalie odvrátila hlavu. Čekala ránu od brokovnice při rozstřelení zámku, aby se mohli dostat dovnitř, místo toho její uši zachytily pouze tiché zavržení pantů. Dveře byly otevřené a za nimi Nathalie neviděla nic než jen temnotu.

Znejistěla, když se Vincent v té temnotě ztratil. Vzpomněla si na dveře kostela a na úplně ten stejný pocit, který v sobě předtím měla. Zatajila dech a upřeně zírala do dveří, dokud nevylezl zpět na světlo a rukou nepokynul ostatním, že je vzduch čistý.

Kráčeli dolů po potměných schodech kamsi do útrob podzemí. Kruhy světel z vojenských baterek osvětlovaly schod po schodu, dokud celý tým nedošel až dolů. V podzemí na ně čekala dlouhá temná chodba.

Několikmetrůdnichviselopodstropemrozsvícené nouzové světlo. Vypadalo jako jediná hvězda snažící se osvětlit celé noční nebe.

Jacques Moreau šel jako první. S automatickou puškou FAMAS a baterkou namířenou před sebe opatrně našlapoval vpřed. Olivier se svou brokovnicí ho následoval a seržant Hart

krácel hned za nimi. Claude Morel s odstřelovací puškou FR F2, společně s Pierrem a Nathalií šli jako poslední.

Pierre se čas od času otočil a namířil baterkou kamsi za ně, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Nathalie držela svou velkou baterku pevně v ruce a rozhlížela se na všechny strany. Neviděla však nic, než temné stěny táhnoucí se dál a dál.

Tým došel na křižovatku a zastavil se. Seržant sáhl do náprsní kapsy, odkud vytáhl ručně nakreslený plán komplexu a baterkou na něj posvítil. „Tudy,“ ukázal směrem doprava a stejným směrem natočil hlavu. Kus pokresleného papíru schoval zpět do útrob své bundy.

Nathalie možná trochu doufala, že se změnou směru je bude čekat ještě nějaká změna, ale nestalo se tak. Chodba jí přišla identická s předchozí, temná a studená s nouzovými světly zářícími jako výkřiky do tmy.

Minuty se zdály být nekonečné a všechny chodby stejné. Čas od času se seržant zastavil, aby překontroloval plán na papíře a pak se tým znovu vydal na cestu. Nathalie přestávala být přesvědčená, že Hart ví, kam jdou. Nudně šla stále dopředu v Pierrově těsné blízkosti a baterkou mířila už jen pod své nohy. Okolní stěny už ji nezajímaly, protože věděla, že když na ně posvítí, budou stejné jako stěny v chodbě předtím.

Sledovala své nohy v záři baterky, své kroky jeden za druhým, když vrazila Claudovi do zad. Oba dva se lekli a Nathalie poklepala omluvně dlaní na jeho záda. Ve světle Pierrovy baterky viděla seržanta, jak ji probodl pohledem a zakroutil hlavou. *Proč stojíme?* Nathalie si musela stoupnout na špičky, aby viděla přes ramena všech členů týmu stojících před ní.

Jacquesova baterka osvětlovala dveře. Bílé dveře uvězněné mezi temnými stěnami. Seržant dal rukou signál Cameronovi,

aby dveře otevřel. Fisher dveře rozrazil a se svým HK53 vpadl dovnitř. Zbytku týmu trvalo jen pár vteřin, aby vešli za ním.

Nathalie vešla do místnosti jako jedna z posledních. Kóje s počítači na stolech, papíry poházené ledabyle po zemi stejně tak, jako kancelářské potřeby a židle. Cameron se společně s Olivierem a Damienem rozešli do uliček mezi jednotlivými kójemi. Jejich baterky zamířily do každé z nich, aby je prohlédli a pak opět popošli o pár metrů dál, aby prozkoumali další.

Téměř na konci prostřední uličky se Olivier zastavil, aby se podíval do předposlední kóje. Posvítil baterkou dovnitř a ve vteřině znechucením odvrátil hlavu. „Seržante, na tohle byste se měl podívat.“

James Hart se postavil vedle Oliviera, který se zkřiveným obličejem svítil baterkou do kóje. Vypnutý počítač, stůl i celá podlaha byly zalité krví, spoustou krve.

„Moc pěkný. Nějaká těla?“ zeptal se Hart a pohlédl na Camerona a pak i na Damiena. „Ne, pane,“ odpověděli téměř jednohlasně.

Nathalii bylo jasné, co se děje a strach ovládl celé její tělo.

Jsou tady.

Netvoři, mrtváci, nemrtví, nakažení, prokletí. Nathalii naskakovala v hlavě všechna pojmenování, která kdy slyšela o tvorech nakažených virem I.R.E. Mráz přešel po jejích zádech, dlaně se zpotily a dech ztěžkl. Posvítla baterkou před sebe a několikrát se v záchvatu paniky otočila kolem své osy.

Nadskočila leknutím, když na svém rameni ucítila něčí ruku. Bleskově se otočila a posvítla osobě přímo do obličeje a až poté, co ruka její baterku sklonila k zemi, poznala Claudův obličej, který ji vytrhl z paniky.

„To jsem já. V pořádku, Nat,“ Claude se snažil mluvit tím nejklidnějším tónem. „To jsem já,“ řekl znovu, aby Nathalii dokázal, co možná nejvíce, uklidnit.

Když se s baterkou rozhlédla po místnosti, zjistila, že na ni celý tým upírá svůj zrak. „V pořádku, Lefeuvreová?“ Seržantův hlas už nebyl tak klidný, jako Claudův, ani tak jemný. Nathalie v jeho hlase cítila náznak hněvu a neměla to Hartovi vůbec za zlé. Nechat se tak moc ovládat strachem a panikařit by opravdu neměla.

Seržant Hart ji ještě několik vteřin probodával očima a čekal na souhlasná slova, Nathalie se však místo nich pouze zhluboka nadechla a přikývla. Ústy dlouze vydechla, aby se mohla opět nadechnout. Vnímala tlukot svého srdce, které zpomalovalo, a tep se vracel do normálu. Sklonila provinile hlavu k zemi a rukou zastrčila za ucho neposedný pramínek vlasů, který jí v panice vyklouzl z culíku, do kterého si ráno ve spěchu stáhla vlasy.

„Když jsem poprvé uviděl mrtváka, málem jsem se posral. Nic si z toho nedělej, všichni máme strach.“ Nathalie se nad Pierrovými slovy pousmála a zvedla hlavu.

„Díky, Pierre,“ řekla a poklepala mladšímu Fournierovi na rameno.

„No, tak fajn, myslím, že srandiček už bylo dost, pokračujeme,“ zavelel Hart a celá skupinka se ostražitě vydala dál. Cameron společně s Damienem kráčeli jako první se svými zbraněmi v pohotovosti.

Nathalie dýchala na záda Claudovi a s každým pátým krokem se ohlédla, aby se ujistila, že je Pierre dost blízko za ní. Celá grupa opustila místnost s počítači a opět procházela nekonečnými chod-

bami komplexu. Křížovátka střídala křížovátku, světla baterek osvětlovala okolní stěny, a hlavně cestu před nimi.

„Seržante, před námi,“ špitl Damien, zastavil se a namířil pušku FAMAS před sebe.

„Muró, Vincent vpřed, Diboá, budete je krýt, ostatní ani hlásku.“ Rozkaz seržanta zněl jasně a nikoho nenapadlo ani sebemenší neuposlechnutí. Nathalie tiše ukročila stranou, aby viděla, co se děje. Několik metrů před nimi zářilo z otevřených dveří světlo. Nebyla to jedna z těch nouzových světlušek, které svítily v chodbách, tohle světlo bylo jasné a silné.

Viděla Oliviera s Jacquese postupující krok po kroku k oněm dveřím. Zbraně měli odjištěné, namířené před sebe a Nathalie věděla, že oba jsou připraveni kdykoli vypálit. Jean-Pierre se držel asi dva kroky za nimi, jeho lehký kulomet MINIMI sem tam tupě zacinkal, když se dotkl něčeho kovového na Jean-Pierrově oděvu.

Jacques s Olivierem se za sebou přikrčili u stěny, od dveří je dělily už jen centimetry. Rukama si bez jediného slova vyměnili signály a jejich dupot se ihned nato začal rozléhat chodbou.

Kdyby Olivier tvrdil, že to, co ve dveřích uviděl, ho nezaskočilo, lhal by. Mrtvé tělo ležící na šedé betonové zemi v kaluži krve. Podle zubů trčících z otevřené krvavé tlamy si byl okamžitě jistý, v kaluži krve před ním ležel mrtvák bez známek života. A další seděl vedle něj s obličejem přitisknutým ke hrudi ve zkrvaveném svetru. Ten mrtvý nebyl, jeho tělo se rytmicky pohupovalo díky pravidelnému dýchání.

Olivier na něj bleskově namířil svou zbraň s úmyslem netvořit zastřelit, na tak krátkou vzdálenost nemusel ani tolik mířit. Ukazováček pravé ruky přitiskl ke kohoutku, díky zvyku z vojenského výcviku zadržel dech, a právě ve chvíli, kdy se

chystal stisknout spoušť, netvor zvedl hlavu a otevřel oči. Ty oči nebyly černé, nebyly ani plné nenávisti, nebyly to oči netvora. Tyhle oči byly modré, nepřítomné a smířené se smrtí. Oči plné pocitů, oči člověka. Tvor krčící se na zemi vedle mrtvého nakaženého nebyl netvor, byl to člověk.

Olivier sundal prst ze spouště a snažil se ujasnit si, co se právě stalo. Před třemi sekundami právě málem zasypal olovem tělo člověka.

Jak je to možné? Kdo je to? To on zabil netvora? A vůbec, co zde dělá? A co tady dělám já?

Olivier začal litovat svého rozhodnutí připojit se k seržantovi a zbytku týmu. Najednou neměl tušení, proč se přihlásil jako dobrovolník. Snad čekal boj, akci, vzrušení a odpovědi na otázky o viru, které ze zadání mise dýchaly. Netušil, že stráví první desítky hodin namačkaný v transportéru jako sardinka společně s celým týmem uprostřed nelítostné zimy, prázdné krajiny a také nepohodlné podlahy opuštěného kostela.

A teď byl tady, v místnosti, která vypadala jako šatna a málem zabil člověka. *Jak je to ksakru možné?!*

Jacques už společně s Jean-Pierrem stáli ve dveřích se svými zbraněmi namířenými na krčícího se človíčka připraveni ihned zaútočit, kdyby se pokusil napadnout Oliviera. Ten stál jako zkoprnělý a stále nevěřil tomu, co se právě teď stalo.

Seržant Hart vešel do místnosti a zbytek týmu nervózně postával venku. Na Hartově tváři bylo vidět, že člověk v krvavém svetru stále nepřítomně hledící na Oliviera ho zaskočil. Ani on nepředpokládal, že zde narazí na lidi. Nathalie natahovala krk přes Jean-Pierra, také chtěla vědět a vidět, co se uvnitř děje a proč jsou všichni tak přepadlí. Uviděla seržanta

stojícího zády k ní, Oliviera stojícího vedle něj a taky mužskou hlavu kousek od nich.

Mužskou hlavu? Cože?

Nathalie se natáhla ještě víc, stála na špičkách a snažila se vidět co nejvíce. Opravdu člověk? Muž? To přece není možné, opakovala si v duchu pořád dokolečka. Strach z mrtváků byl najednou pryč. Odplul, jako by ho odnesla voda v divoké řece a přítok sebou přinesl zvědavost, která Nathaliino tělo momentálně pohlcovala. Jean-Pierre o krok ustoupil a poskytnul tak Nathalii lepší výhled právě ve chvíli, kdy seržant Hart přidřepkl k neznámému muži a zeptal se:

„Kdo jste?“

5

„Kdo jste?“ zeptal se seržant znovu, odpovědi se ale nedočkal. Neznámý muž pouze pohnul hlavou a místo Oliviera teď sledoval Harta.

„Nerozumí vám, je v šoku,“ řekl Jacques a přenesl váhu z jedné nohy na druhou. Vasilij však rozuměl, nebyl v šoku. Chtěl promluvit, chtěl tomu chlápku ve vojenské bundě říct, jak se jmenuje a že nemá ani nejmenší tušení, kde se nachází, ale nemohl. Snažil se otevřít ústa, ale nešlo to. Možná vážně byl v šoku, jak usoudil podle souhlasných pohledů všech okolo.

„Vypadneme odsud. Všechno je jinak.“ James Hart vstal, posel k věšáku uprostřed místnosti, odkud sundal černou zimní bundu s chlupatým límcem kolem kapuci. Opatrně se přitom vyhýbal tělu mrtvého monstra i krve všude kolem něj. „Zvedněte ho a oblečte, Vincente. Pokud je alespoň trochu schopný chodit, půjde s námi. Lefeuvreová, podívejte se mu na ty ruce,“ pronesl Hart, bundu vrazil Olivierovi do ruky, zadíval se na krvavé oděrky na ruku neznámého a vyšel z místnosti ven.

Vasilij muže s černým baretem na hlavě sledoval, dokud se neztratil v temnotě chodby. Nathalie k němu přispěchala, posadila se na vlastní paty a začala prohrabávat svůj batoh.

Po několika vteřinách našla to, co hledala – obvazy na převázání zápěstí neznámého muže, plných odřenin a drobných oděrek, některé z nich i krvácely. K neznámému zvedla na okamžik oči, ale uviděla jen mužovu svěšenou hlavu, jeho nepřítomný výraz mířil do země vedle nich.

S citem a jemností zafáčovala obě ruce, zatáhla za zip svého batohu, a co nejrychleji se vrátila zpět do chodby za ostatními.

Muž otáčel obě ruce před obličejem, aby si prohlédl čerstvé obvazy, pak zvedl hlavu a pohlédl na vojáka, co na něj ještě před pár vteřinami mířil zbraní.

Olivier kývnul hlavou na Jean-Pierra, aby mu pomohl postavit neznámého na nohy. Nathalie jen mlčky přihlížela, jak členové týmu neznámého zvedají, navlékají ho do bundy a ptají se ho, zda je schopen chodit. Vasilij chápal, co po něm chtějí, jen jeho ústa se ne a ne otevřít, a říct jim, že chodit může.

Co se to sakra děje?

Vzbudí se kdoví kde, aniž by si cokoli pamatoval, tělem krysy proběhne série křečí hned potom, co okusí jeho krev, málem ho roztrhá krvelačné monstrum v doktorském plášti, a nakonec tihle lidé. Lidé, kteří ho málem zastřelili a teď, o několik minut později mu pomáhají vstávat a ptají se, jestli je schopen chodit. Vasilijovou hlavou opět vířilo spousty otazníků, jedna otázka střídala druhou a odpověď stále žádná.

Olivier s Jean-Pierrem drželi muže každý za jednu ruku nad loktem a čekali, zda se udrží na nohou. Udržel. Dokonce sám udělal pár krátkých kroků dopředu.

„Může chodit, seržante,“ promluvil zvýšeným hlasem stále poněkud otřesený Olivier.

Skupinka, nově větší o jednoho člena, se vracela labyrintem chodeb zpět k východu. James Hart společně s Damienem Fournierem vpředu, všichni ostatní vzadu a Vasilij mezi nimi. Se svěřenými rameny a hlavou skloněnou vykračoval za těmi dvěma muži v maskovaném oblečení a cítil, jak mu všichni, kdo jdou za ním, probodávají záda pohledem.

Cameron třímal v rukou svůj samopal HK a Nathalie cítila nervozitu prostupující jeho tělem. Ona sama byla velmi nervózní a plná nejistoty. Tušila a doufala, že v těchto podzemních prostorách něco najdou, ale ani ve snu ji nenapadlo, že to bude muž v námořnickém svetru od krve, odhadem tak osmadvacet let starého, pohublého, rozcuchaného a zarostlého.

Kde se tu vzal? Jak to, že tu přežil tak dlouho sám? Nebo sám nebyl?

Nat věděla, že Hart z něj všechny tyhle informace bude chtít dostat, a to co nejdřív. Takový vývoj událostí nikdo nečekal a ona věděla, že Hart bude nucen improvizovat. To už ale stoupali po betonových schodech nahoru ke žlutým dveřím značících nouzový východ z komplexu.

Venku se mezitím setmělo a začal padat sníh. Nathalie si, stejně jako všichni ostatní členové týmu, vyjma seržanta a toho neznámého muže, nasadila huňatou kapuci na hlavu a vykročila společně s ostatními ven do sněhového pekla.

Celý park byl zahalen do bílé tmy a padající sníh ještě zhoršoval viditelnost. Její nohy se po kotníky bořily do čerstvě napadaného sněhu, když po cestičkách šlapala společně se zbytkem týmu zpět k Šakalům. Minuli fontánu, prošli vyvrácenou branou pod budovou ven z parku, kde na ně obě šestikolová monstra čekala jako věrní psi.

„Diboá do jedničky, spojte se s velením, nahlaste situaci a čtěte nové rozkazy, Vincente, vezměte toho našeho neznámého k sobě do dvojky. Fournierové, vy z něj nespouštějte oči. Čekejte vždy jen to nejhorší. Nasedat!“ Seržantovy rozkazy rozvířily Nathaliinu mysl. Jean-Pierre do Šakala 1 a tenhle neznámý nalezenec k nim? Sedne si vedle ní? Je nebezpečný? Opravdu budou bratři schopni ji ochránit, kdyby se cokoli stalo? Byla

na jednu stranu ráda, že ten neznámý muž nebude sedět v jednom transportéru společně s Hartem, kdoví, jak by se k němu v jedničce zachovali. Na druhou stranu ale měla strach. Nikdo z týmu nemá ani nejmenší tušení, kdo je ten muž, co je zač, ani kde se vzal uvnitř. Jediné, co věděl každý člen výpravy, jistě bylo to, že uvnitř neměl co dělat.

Všichni naskákali do Šakalů a Olivier se jako první chopil vysílačky, aby se od seržanta dozvěděl nové rozkazy, které přišly z Paříže. Vedle Nat se nakonec posadil Damien a neznámého usadil přímo proti sobě, vedle Pierra. Oba dva nespouštěli muže z očí a zbraně stále pevně drželi v rukou.

Asi minutu bylo v Šakalu 2 naprosté ticho, než se ozvala vysílačka: „Vincente, kopneme do vrtule a šupem zpátky na letiště, musíme s tím chlapem ihned do Paříže, jasné?”

„Rozkaz, seržante.“ Olivier nastartoval, Šakal se zatřásl a dal se do pohybu. Nathalii dobře známé kolébání jí však neuspávalo, tentokrát ne. Nemohla odtrhnout oči od neznámého muže. Seděl tam naproti Damienovi, se skloněnou hlavou, zkroušený a smířený.

Vasilij neměl chuť, ani tu nejmenší sílu vzdorovat. Za posledních pár hodin se toho událo moc. Znovu si v hlavě přehrával jednotlivé pasáže od doby, co se probudil až do teď, kdy sedí v nějakém stroji ze samotného pekla a ti ozbrojení chlapi ho vezou kamsi do neznáma.

Po zuby ozbrojení urostlí muži, tak co tady sakra dělá ona? Hnědovlasá žena mu do celé téhle situace prostě nezapadala.

Přesto byla tady, jako křehká květinka rostoucí uprostřed minového pole, jako sněhová vločka v pekle, takhle nepřírozená mu žena připadala mezi všemi těmito muži. Copak ji sem, do takovéto společnosti přivedlo? Děje se zde něco, o čem snad

Vasilij neví? Možností je nespočet, protože od doby, kdy se Vasilij probudil, měl pocit, že neví vůbec nic, kromě jména ve složce, které, jak doufal, bylo jeho.

6

Robert Dupont, brýlatý třicátník malého vzrůstu s několika dní neholeným strništěm a rozcuchanými vlasy, nedočkavě přešlapoval uvnitř výtahu jedoucího pomalu směrem dolů. Jindy pomalé klesání výtahu zbožňoval, miloval tu ladnost jeho pohybu a ticho, ve kterém jeho hlava dokázala na těch několik desítek vteřin vypnout, zvláště když v něm stál sám. V této chvíli by však byl rád co nejdříve dole.

Výtah se s lehkým cuknutím zastavil, tiché cinknutí oznámilo přízemí a výtahové dveře se otevřely. Robert rychle vyšel z výtahu, mířil přímo ke dveřím od malého pokoje, kde právě odpočívali piloti, kteří měli pohotovost. Robert se neobtěžoval klepáním, a i ostatní zdvořilosti a slušné vychování vzalo za své, když rozrazil dveře potemnělé místnosti, hlasitě cvakl vypínačem světel a rozkazovačně pronesl: „Vstávat!”

Daniel Bonnet vystřelil ze svého lůžka do sedu, jako by ho Robert polil studenou vodou, jeho oči slídily po místnosti jako dvě baterky. Zhluboka vydechl, svěsil nohy v kanadách z postele a našpicoval uši.

Julien Bertrand vstával, oproti němu, daleko pomaleji. Otráveným výrazem pomalu zvedal hlavu, rukama si promnul přivřeně oči, přijímal realitu, která byla oproti jeho snu nepěkná a šedá.

„Robe, sakra! Tu kočku u Winstona jsem už měl pěkně připravenou,“ zavrčel Julien nevrle.

„Zase ta bruneta, co posledně?“ zasmál se Daniel. „Teď to byla blondýna, tělo přímo pro Bohy. A ty nohy,“ odpověděl stále zasněně Julien.

„Nechte toho vy dva, tohle je důležitý,“ usadil je Robert a pokračoval: „Z Novosibirsku volali před pěti minutami, letíte tam.“

„Neměli jsme je vyzvednout až zejtra?“ zeptal se stále trochu otrávený Julien.

„Našli tam dole nějakýho chlápka. Volal Lembrt, máte si vzít čtyřstovku a ihned vyrazit.“

„No fajn, tak letíme,“ hlesl Daniel. Rozvázal si rukávy šedé pilotní kombinézy, kterou měl na sobě a natáhl si ji přes ramena.

„Měl by sis už najít holku, z těch snů jednou zešlíš,“ popíchl Juliana, zatímco provlékal ruce dlouhými rukávy kombinézy.

„Bylo by to jednodušší, kdyby mě většina dnešních holek nechtěla rozpárat už na prvním rande,“ zavtipkoval smířlivě Julien. Vsedě na posteli si prohrábl zježené blond'até vlasy, vstal a také se začal oblékat.

O několik minut později již byli oba piloti na cestě k letounu Airbus s označením A400M. Kolem obrovského letadla už panoval pěkný zmatek.

Několik pracovníků letiště zde pobíhalo sem a tam, kontrolovali letoun a připravovali ho na let do nehostinného prostředí Sibiřské zimy. Na mobilních schodech postával muž a právě prováděl kontrolu jednoho z motorů pod levým křídlem. Když se jejich pohledy střetly, Daniel muže nepoznával, přesto, že zde na letišti znal kde koho.

Výraz muže nebyl obzvláště přívětivý, technik měl nasupený výraz, zlé oči a několikatydenní vousy. Daniel od jeho tváře od-

vrátil pohled ve chvíli, kdy uslyšel známý hlas: „Tak o den dřív, jo? Co tam ti blázni vyváděj?“

David Petit, neustále vysmátý, asi stopětapadesát centimetrů vysoký Francouz, mířil spěšným krokem k oběma pilotům. Jeho široký úsměv zdobil, jako vždy, jeho tvář a lesklé modré oči hleděly do těch Danielových.

„Dejve, je vše připravené?“ otázal se Daniel.

„Deset minut, Bernard dokončí kontrolu podvozku a můžete vyrazit,“ řekl a rukou se rozmáchl směrem k zadním kolům podvozku letadla, kde právě Bernard Simon prováděl s jistým měřicím přístrojem kontrolu.

Oba piloti vystoupali do kabiny Airbusu několik metrů nad zemí, posadili se na svá sedadla a nasadili si pilotní helmy, nápadně podobné těm, kterými byli vybaveni piloti bojových vrtulníků. Vybavených noktovizorem a vysílačkami, propojenými jak s piloty vedle sebe, tak s věží, odkud byl řízen jejich let.

Robert Dupont byl již zpět nahoře na věži a kontroloval radary a monitory na dlouhém stole přímo před okny s výhledem na ranvej. Mechanici mezitím do jednoho opustili prostor letadla a David odvysílal zprávu, že stroj je připravený.

„Tak jo chlapi, startujeme,“ zazněl pod helmami v uších obou pilotů Robert. „Juliene, nakopni to,“ hlesl do vysílačky Daniel, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl malou zmačkanou fotografii, kterou položil vedle výškoměru před sebou. Na fotce byla jeho manželka, Michele, pětadvacetiletá zrzka s tváří anděla a spalujícím pohledem jejích pronikavých, nebesky modrých očí.

Michele Mercierová pracovala jako zdravotní sestřička v nemocnici Necker, kde se také s Danielem před třemi lety seznámili. Tehdy, když mu Michele ošetřovala zlomenou ruku, se

jejich pohledy setkaly a přeskočila jiskra, jiskra, která změnila jejich životy. O necelý rok později se vzali v kostele Sainte-Trinité v Paříži, a Michele přijala jméno Bonnetová. Byla to malá svatba, pouze nejbližší příbuzní a pár hostů, tak si to skromná novomanželka přála.

Daniel po svatbě ukončil aktivní vojenskou kariéru a usadili se společně s Michele na předměstí Paříže s cílem spokojeně žít.

Osud však rozhodl jinak a do světa vypustil krvelačnou nálezku. Virus, který změnil životy všech na planetě, včetně Bonnetových.

Po vyhlášení karantény ve městě byli Daniel a Michele Bonnetovy nuceni opustit svůj dům, který se nacházel až za hranicemi karanténní zóny a pár svých krabic, které ve spěchu stihli sbalit, přestěhovat do panelového domu poblíž nemocnice Necker, kde Michele pracovala a kde jí nyní bylo potřeba daleko více než kdy předtím. Její muž se vzhledem k nastalé situaci vrátil dočasně k armádě jako pilot.

Jemné zachvění oznámilo oběma pilotům roztáčející se první motor. Turbovrtulové motory A400M se rozbíhaly jeden po druhém, počínaje těmi na levém křídle. Daniel se zadíval do očí své ženě na fotografii a srdečně se pousmál. Tento svůj rituál prováděl před každou cestou do oblak. Věřil, že mu Michele přinese štěstí.

Jen lehce vnímal atmosféru v letadle před startem a pouze jako z dálky slyšel cvakání jednotlivých spínačů na palubní desce před Julienem. Sílicí hluk motorů ho však stále více táhl od jeho milované ženy zpět do kokpitu letadla a jeho úsměv postupně nahradil vážný a odhodlaný výraz.

„Přede jako kotě, jsme připravení Robe,“ promluvil Julien do vysílačky a Daniel pouze beze slova přikývl. Spěšně prohlédl

všechny budíky před sebou a pohlédl na motory na své levé straně. Obě osmilisté vrtule, v průměru přes pět metrů dlouhé, se již točily na plné obrátky, nyní vypadaly jako dvě obrovské kulaté šmouhy.

„Máte zelenou, čtyřstovko. Radar ukazuje špatné počasí nad Novosibirskem, tak buďte opatrní. Hodně štěstí.“

Robert seděl nahoře na věži za stolem s kulatými leteckými radary a také svým červeným hrnkem studené kávy a s napětím pozoroval každý metr, který urazil Airbus při rolování na vzletovou plochu.

Na letišti pracoval již sedm let. Dávno před vypuknutím nůkazy, kdy ještě bylo letiště Orly plné turistů a velkých dopravních letadel. Tehdy pracovalo na věži hned několik operátorů, kteří měli pod palcem každý vzdušný metr v okruhu několika desítek kilometrů kolem letiště a na starost měli vždy několik desítek letadel. Celé letiště vždy bylo, stejně jako věž, plné života a pohybu, a teď? Jediné pohybuující se letadlo na vzletové dráze a pouze on, letový operátor Robert Dupont, sledující každý pohyb onoho vojenského vzdušného korábu se stejným úžasem, jak sledoval všechna ta obrovská dopravní letadla celé ty roky. Pozoroval, jak Daniel společně s Julienem zrychlují s tím osmdesát tisíc kilogramů těžkým drobečkem a záhy na to se jeho kola odlepují od ranveje. Na pár vteřin se zahleděl do radaru přímo před ním, aby se ujistil, že vzdušný prostor kolem letiště je bezpečný a čtyřstovka může bez problémů dál nabírat výšku a pak už jen sledoval mizící ocas letounu v oranžové záři zapadajícího slunce.

Nebyl však jediný, který obra při vzletu pozoroval. Frederic, zarostlý technik, který kontroloval motory před odletem, ostřil očima na letoun, konkrétně na jeden z motorů na levé straně.